

LỄ THẬT VỀ SỰ TIN ĐẾN DANH CHÚA JÊSUS CHRIST

Bài 11 - Trình tự các bước của sự cứu chuộc trong quyền phép của Lời Đức Chúa Trời.

Phần 3 (tiếp theo 2): Ý nghĩa mầu nhiệm chi tiết của Lễ Vượt qua của Đức Giê-hô-va.

Ý nghĩa mầu nhiệm về sự ăn thịt chiên con trong đêm Lễ Vượt Qua của Đức Giê-hô-va.

Xuất Ê-díp-tô Ký 12:1-11: Tại xứ Ê-díp-tô, Đức Giê-hô-va phán cùng Môi-se và A-rôn rằng: Tháng này định làm tháng đầu cho các người, tức là tháng giêng trong quanh năm. Hãy nói cho toàn hội chúng Y-sơ-ra-ên rằng: Đến ngày mồng mười tháng này, mỗi gia trưởng tùy theo nhà mình phải bắt một con chiên con. Nếu nhà ít người quá ăn không hết một chiên con, hãy chung cùng người rất lân cận mình, tùy theo số người; và hãy tính cho mỗi chiên con tùy sức người ăn hết. Các người hãy bắt hoặc trong bầy chiên, hoặc trong bầy dê, chiên con đực hay là dê con đực, tuổi giáp niên, chẳng tì vết chi, đoạn để dành cho đến ngày mười bốn tháng này; rồi cả hội chúng Y-sơ-ra-ên sẽ giết nó, vào lối chiều tối. Họ sẽ lấy huyết đem bôi trên hai cây cột và mành cửa của nhà nào ăn thịt chiên con đó. Đêm ấy họ sẽ ăn thịt chiên quay với bánh không men và rau đắng. Chớ ăn thịt nửa chín nửa sống hay là luộc trong nước, nhưng phải quay trên lửa cả và đầu, giò, với bộ lòng. Các người chớ để chi còn lại đến sáng mai; nếu còn lại, hãy thiêu đi. Vậy, ăn thịt đó, phải như vậy: Dây lưng cột, chân mang giày, tay cầm gậy, ăn hổi hủ; ấy là lễ Vượt-qua của Đức Giê-hô-va.

Trước khi chúng ta bước vào sự suy gẫm Lời Chúa chép về sự mầu nhiệm của việc ăn thịt chiên quay với bánh không men và rau đắng, cùng điều kiện mà dân Y-sơ-ra-ên phải làm theo khi ăn thịt chiên đó, mà Đức Giê-hô-va đã gọi những sự đó là Lễ vượt qua của Đức Giê-hô-va, thì chúng ta phải nhìn vào những sự mà những người mang danh là người tin Chúa, mang danh là người giảng Tin-Lành đã và đang làm ở trên đất này, là những sự không đúng theo Lễ thật về các mạng lệnh mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã phán.

Phần nhiều người tin Chúa trên toàn trái đất này quên thân phận mình là con trai của Đức Chúa Trời, Đấng Chí cao và người ta cũng quên rằng, loài người là công việc do tay Giê-hô-va Đức Chúa Trời làm nên với mục đích để tìm một dòng dõi thánh, một nước thầy tế lễ cho Ngài. Phần nhiều người mang danh là người giảng Tin-Lành đã tập trung vào Lời Chúa chép trong sách Giăng đoạn 3 câu 16 để nói về sự yêu thương của Đức Chúa Trời đối với loài người để kêu gọi người ta tin nhận Đức Chúa Jê-sus Christ để được cứu chuộc linh hồn mình khỏi sự hư mất đời đời, mà bỏ qua phần phải giảng dạy cho người ta biết trách nhiệm của loài người phải làm, hầu cho nhận được sự yêu thương của Đức Chúa Trời, cùng nhận biết Danh Đức Chúa Jê-sus Christ, Con một của Đức Chúa Trời được xưng là Lời Đức Chúa Trời và Ngài với Giê-hô-va Đức Chúa Trời là một.

Giăng 3:1-21: Trong vòng người Pha-ri-si, có người tên là Ni-cô-đem, là một người trong những kẻ cai trị dân Giu-đa. Ban đêm, người này đến cùng Đức Chúa Jê-sus mà nói rằng: Thưa thầy, chúng tôi biết thầy là giáo sư từ Đức Chúa Trời đến; vì những phép lạ thầy đã làm đó, nếu Đức Chúa Trời chẳng ở cùng, thì không ai làm được. Đức Chúa Jê-sus cất tiếng đáp rằng: Quả thật, quả thật, Ta nói cùng người, nếu một người chẳng sanh lại, thì không thể thấy được nước Đức Chúa Trời. Ni-cô-đem thưa rằng: Người đã già thì sanh lại làm sao được? Có thể nào trở vào lòng mẹ và sanh lần thứ hai sao? Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Quả thật, quả thật, Ta nói cùng người, nếu một người chẳng nhờ nước và Thánh Linh mà sanh, thì không được vào nước Đức Chúa Trời. Hễ chi sanh bởi xác thịt là xác thịt; hễ chi sanh bởi Thánh Linh là thần. Chớ lấy làm lạ về điều Ta đã nói với người: Các người phải sanh lại. Gió muốn thổi đâu thì thổi, người nghe tiếng động; nhưng chẳng biết gió đến từ đâu và cũng không biết đi đâu. Hễ người nào sanh bởi Thánh Linh thì cũng như vậy. Ni-cô-đem lại nói: Điều đó làm thế nào được? Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Người là giáo sư của dân Y-sơ-ra-ên, mà không hiểu biết những điều đó sao! Quả thật, quả thật, Ta nói cùng người, Chúng Ta nói điều mình biết, làm chứng điều mình đã thấy; còn các người chẳng hề nhận lấy Lời chứng của Chúng Ta. Ví bằng Ta nói với các người những việc thuộc về đất, các người còn chẳng tin thay; huống chi Ta nói những việc thuộc về trời, thì các người tin sao được? Chưa hề có ai lên trời, trừ ra Đấng từ trời xuống, ấy là Con người vốn ở trên trời. Xưa Môi-se treo con rắn lên nơi đồng vắng thế nào, thì Con người cũng phải bị treo lên đường ấy, hầu cho hễ ai tin đến Ngài đều được sự sống đời đời. Vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian, đến nỗi đã ban Con một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con ấy không bị hư mất mà được sự sống đời đời. Vả, Đức Chúa Trời đã sai Con Ngài xuống thế gian, chẳng phải để đoán xét thế gian đâu, nhưng hầu cho thế gian nhờ Con ấy mà được cứu. Ai tin Ngài thì chẳng bị đoán xét đâu; ai không tin thì đã bị đoán xét rồi, vì không tin đến Danh Con một

Đức Chúa Trời. Và, sự đoán xét đó là như vậy: sự sáng đã đến thế gian, mà người ta ưa sự tối tăm hơn sự sáng, vì việc làm của họ là xấu xa. Bởi vì phạm ai làm ác thì ghét sự sáng và không đến cùng sự sáng, e rằng công việc của mình phải trách móc chẳng. Nhưng kẻ nào làm theo lẽ thật thì đến cùng sự sáng, hầu cho các việc của mình được bày tỏ ra, vì đã làm trong Đức Chúa Trời.

Chữ **nhờ** - **through**^{G1223} chép trong câu 17 trên, đó là chữ **διό** - **dia**, số 1223 của tiếng Hy-lạp, có nghĩa là: *Một giới từ chính biểu thị một kênh, một đường dẫn của hành động thông qua, xuyên qua, bởi, tại, vì, nhờ từ đầu đến cuối của hành động đó;*

Người tin Chúa phải có sự hiểu biết về các mạng lệnh mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã phán, vì chúng ta được cứu chuộc sự sống mình bằng quyền phép của Lời Đức Chúa Trời, vì loài người được tạo nên bằng Lời được phán ra từ môi miệng của Đức Chúa Trời, thì Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời cũng cứu chuộc loài người chúng ta lại cho Ngài bằng Lời của Ngài, không phải là Lời được chép thành văn tự trong Kinh-Thánh, nhưng là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời, tức là Lẽ thật. Mà điều kiện để người tin Chúa nhận biết được Lẽ thật, là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời, đó là người tin Chúa phải yêu mến Luật pháp của Đức Chúa Trời, là yêu mến Lời Đức Chúa Trời, vâng giữ và tuân theo hết thảy các mạng lệnh cùng các điều răn của Đức Chúa Trời. Bông trái của sự yêu mến Lời Đức Chúa Trời được chứng minh qua việc người ấy phải hằng sống trong Lời của Đức Chúa Trời, như Đức Chúa Jêsus Christ đã phán:

Giăng 8:31-32: Bấy giờ Ngài phán cùng những người Giu-đa đã tin Ngài, rằng: Nếu các người hằng ở trong đạo Ta (continue in my word - hằng ở trong Lời của Ta), thì thật là môn đồ Ta; các người sẽ biết lẽ thật, và lẽ thật sẽ buông tha các người.

Người tin Chúa sẽ không thể biết được Lẽ thật nhờ sự người trung tín nhóm lại trong tổ chức gọi là Hội-Thánh của Đức Chúa Jêsus Christ, nhưng chính Đức Thánh-Linh, là Đấng dò biết lòng dạ loài người, sẽ tùy theo sự xứng đáng của mỗi người mà Ngài sẽ tỏ cho người ta được biết Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời, như Đức Chúa Jêsus Christ đã phán với các môn đồ của Ngài: **“Ai có các điều răn của Ta và vâng giữ lấy, ấy là kẻ yêu mến Ta; người nào yêu mến Ta sẽ được Cha Ta yêu lại, Ta cũng sẽ yêu người, và tỏ cho người biết Ta.”** (Giăng 14:21)

Bản King James version chép: ²¹**He that hath**^{G2192} **my commandments**^{G1785}, **and keepeth**^{G5083} **them, he it is that loveth**^{G25} **me: and he that loveth**^{G25} **me shall be loved**^{G25} **of my Father**^{G3962}, **and I will love**^{G25} **him, and will manifest**^{G1718} **myself**^{G1683} **to him.**

Chữ **điều răn** - **commandments**^{G1785} chép trong câu 21 trên, đó là chữ **ἐντολή** - **entole**, số 1785 ra từ chữ **ἐντέλλομαι** - **entellomai**, số 1781 của tiếng Hy-lạp, có nghĩa là: *lệnh huấn thị, mạng lệnh của tòa án, điều răn, lời giáo huấn, mạng lệnh, lệnh bắt phải thi hành, giao trách nhiệm trông nom, gìn giữ, chăm sóc;*

Người tin Chúa phải hiểu rõ ý nghĩa của chữ **các điều răn** đã chép trong Kinh-Thánh, không chỉ nói đến mười điều răn (chép trong sách Xuất Ê-díp-tô Ký đoạn 20 và sách Phục truyền luật lệ ký đoạn 5) mà là hết thảy các mạng lệnh mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã phán dạy và đã được chép trong cuốn sách Luật pháp mà Đức Giê-Hô-Va đã ban cho Môi-se và Môi-se đã chép xuống trong năm cuốn sách, mà người ta thường gọi là **“năm sách của Môi-se”**. Vì các điều răn (mười điều răn) đó là thuộc về Luật pháp và thuộc về các mạng lệnh mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã ban cho dân Y-sơ-ra-ên, mà Lời Chúa đã chép rõ như sau:

Lê-vi ký 18:4-5: Các người hãy tuân mạng lệnh Ta, gìn giữ luật pháp Ta đặng noi theo: Ta là Giê-hô-va Đức Chúa Trời các người. Vậy, hãy giữ luật pháp và mạng lệnh Ta, người nào làm theo, thì sẽ nhờ nó mà được sống: Ta là Đức Giê-hô-va.

Bản King James version chép: ⁴**Ye shall do**^{H6213} **my judgments**^{H4941}, **and keep**^{H8104} **mine ordinances**^{H2708}, **to walk**^{H3212} **therein: I am the LORD**^{H3068} **your God**^{H430}. ⁵**Ye shall therefore keep**^{H8104} **my statutes**^{H2708}, **and my judgments**^{H4941}: **which**^{H834} **if a man**^{H120} **do**^{H6213}, **he shall live**^{H2425} **in them: I am the LORD**^{H3068}.

Trong mạng lệnh trên, Đức Giê-Hô-Va không hề nói về mười điều răn, vì mười điều răn chỉ là một phần phải có trong các mạng lệnh thuộc về Luật pháp của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời, mà dân Y-sơ-ra-ên cũng như mọi linh hồn nào muốn nhận được sự cứu chuộc cho sự sống mình, thì phải vâng giữ và tuân theo các mạng lệnh của Đức Chúa Trời. Người tin Chúa phải nhận biết hết thảy các mạng lệnh của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời ban cho loài người, đều mang ý nghĩa răn dạy, huấn thị (*mạng lệnh mà người ta nhìn thấy và hiểu được*) mà người ta phải tuân theo trong sự hiểu biết quyền phép cai trị của Đức Chúa Trời đặt trên chính mình, vì nếu người ta vi phạm mạng lệnh của Đức Chúa Trời, thì thân thể xác thịt của người vi phạm các mạng lệnh

đó sẽ bị trừng phạt bởi luật pháp của Đức Chúa Trời, còn linh hồn người đó sẽ hư mất đời đời, tùy theo mức độ của tội lỗi mà người ấy đã để cho thân thể xác thịt mình vi phạm luật pháp của Đức Chúa Trời. Còn như linh hồn nào nhận biết trách nhiệm của mình trước sự yêu thương của Đức Chúa Trời (vì yêu thương loài người nên Ngài mới ban Luật pháp của Ngài cho loài người) mà bắt thân thể xác thịt vi phạm Luật pháp của Đức Chúa Trời, thì khi thân thể xác thịt người ấy không vi phạm luật pháp của Đức Chúa Trời, thì Đức Chúa Trời sẽ ban phước cho thân thể đó, còn linh hồn người ấy được sự sống lại và sẽ được sự sống đời đời, nếu linh hồn ấy tiếp tục noi theo sự dắt dẫn của Đức Thánh-Linh, mà sống trong Luật pháp thánh khiết và công bình của Đức Chúa Trời, như Lời Chúa đã chép: **“Anh em đã vâng theo lẽ thật làm sạch lòng mình, đừng có lòng yêu thương anh em cách thật thà, nên hãy yêu nhau sốt sắng hết lòng; anh em đã được tái sinh, chẳng phải bởi giống hay hư nát, nhưng bởi giống chẳng hư nát, là bởi Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời. Vì, mọi xác thịt ví như cỏ, mọi sự vinh hiển của nó ví như hoa cỏ. Cỏ khô, hoa rụng, nhưng Lời Chúa còn lại đời đời. Và Lời đó là đạo Tin Lành đã giảng ra cho anh em.”** (1 Phi-e-rơ 1:22-25)

Như vậy, công việc đầu tiên và cũng là trách nhiệm hàng đầu mà mọi người tin Chúa phải nhận biết và phải làm theo các yêu cầu của Luật pháp mà Đức Chúa Trời đã ban cho mình, đó là người ta phải ăn năn mọi tội lỗi mình, hầu cho tội lỗi được tha thứ và người ta phải nhờ quyền phép của Lẽ thật và của Đức Thánh-Linh để tái sinh linh hồn mình, hầu cho được thấy Nước Thiên đàng (Nước Đức Chúa Trời) và được vào Nước Thiên đàng, (Nước Đức Chúa Trời), vì nếu người ta không được thấy Nước Đức Chúa Trời và không được vào Nước Đức Chúa Trời, thì người ấy không thể nào đến gần Đức Chúa Trời, vì Ngài là Thánh.

Bài giảng đầu tiên của Giảng báp-tít, người dọn đường cho Đức Chúa Jêsus Christ đến với lòng của loài người nơi thế gian này (mà Giảng báp-tít là bóng về hết thảy những người sẽ được Đức Thánh-Linh gọi vào chức vụ môn đồ của Đức Chúa Jêsus Christ, để được Ngài sai đi giảng Tin-Lành quyền phép của Nước Đức Chúa Trời cho muôn dân trên đất này), là giảng về sự đến của Đấng cứu chuộc loài người, mà trước hết là người ta phải ăn năn tội lỗi mình, vì Nước Thiên đàng (Nước Đức Chúa Trời) đã đến gần.

Ma-thi-ơ 3:1-3: Lúc ấy, Giảng Báp-tít đến giảng đạo trong đồng vắng xứ Giu-đê, rằng: Các ngươi phải ăn năn, vì nước thiên đàng đã đến gần! Ấy là về Giảng Báp-tít mà đấng tiên tri Ê-sai đã báo trước rằng: Có tiếng kêu trong đồng vắng: Hãy dọn đường Chúa, ban bằng các nẻo Ngài.

Để hiểu được giá trị của chức vụ người dọn đường cho Chúa, chúng ta phải trở lại với Lời Đức Giê-Hô-Va đã phán qua tiên tri Ê-sai, về việc chính Đức Giê-Hô-Va sẽ đến với dân của Ngài, để cứu dân Ngài.

Ê-sai 40:1-11: Đức Chúa Trời của các ngươi phán rằng: Hãy yên ủi, hãy yên ủi dân Ta. Hãy nói cho thâu lòng Giê-ru-sa-lem, và rao rằng sự tranh chiến của nó đã trọn; tội lỗi nó đã được tha; nó đã chịu gấp hai từ tay Đức Giê-hô-va vì các tội mình. Có tiếng kêu rằng: Hãy mở đường trong đồng vắng cho Đức Giê-hô-va; hãy ban bằng đường cái trong đất hoang cho Đức Chúa Trời chúng ta! Mọi nơi sừng thấp sẽ được cao lên; mọi núi mọi gò sẽ bị hạ xuống; các nơi gập ghềnh sẽ làm cho bằng; các nơi dốc hãm sẽ làm thành đồng nội. Bấy giờ sự vinh hiển của Đức Giê-hô-va sẽ hiện ra, và mọi xác thịt đều sẽ xem thấy; vì miệng Đức Giê-hô-va đã phán vậy. Có tiếng kẻ rằng: Hãy kêu! Và có đáp rằng: Tôi sẽ kêu thế nào? Mọi xác thịt giống như cỏ, nhan sắc nó như hoa ngoài đồng. Cỏ khô, hoa rụng, vì hơi Đức Giê-hô-va thổi qua. Phải, dân này khác nào cỏ ấy: cỏ khô, hoa rụng; nhưng Lời của Đức Chúa Trời chúng ta còn mãi đời đời! Ai rao tin lành cho Si-ôn, hãy lên trên núi cao! Ai rao tin lành cho Giê-ru-sa-lem, hãy ra sức cất tiếng lên! Hãy cất tiếng lên, đừng sợ! Hãy bảo các thành của Giu-đa rằng: Đức Chúa Trời của các ngươi đây! Nay, Chúa Giê-hô-va sẽ lấy quyền năng mà đến; Ngài dùng cánh tay mình và cai trị. Nay, sự ban thưởng Ngài ở nơi Ngài, sự báo trả Ngài ở trước mặt Ngài. Ngài sẽ chặn bầy mình như người chặn chiên; thâu các con chiên con vào cánh tay mình và ẵm vào lòng; từ từ dắt các chiên cái đang cho bú.

Mọi núi, mọi gò, các nơi gập ghềnh đó là nói về tư tưởng, đường lối của loài người xác thịt, vốn đã bị ma quỷ cầm buộc trong tội lỗi kể từ khi người ta còn nằm ở trong lòng mẹ, như Lời Đức Giê-Hô-Va đã phán:

Ê-sai 48:4-11: Hỡi Y-sơ-ra-ên, vì Ta biết ngươi cứng cõi, gáy ngươi là gân sắt, trán ngươi là đồng, nên Ta đã phán những sự đó từ xưa, đã dạy ngươi về những sự đó trước khi chưa đến, kéo ngươi nói rằng: Ấy là thần tượng ta đã làm nên, tượng chạm hoặc đúc của ta đã dạy biểu mọi điều đó. Ngươi đã nghe rồi, hãy thấy mọi điều đó, sao các ngươi không nói phô đi? Từ nay về sau, Ta tỏ ra những sự mới, là sự kín nhiệm người chưa biết. Bấy giờ những sự đó mới dựng nên, không phải ngày xưa đã có; trước ngày

này người chưa nghe chi hết, kẻ người nói rằng: **Này, ta biết sự đó rồi! Không, thật người chưa từng nghe, chưa từng biết, tai người chưa mở ra; vì Ta biết rằng người làm gian dối luôn, từ trong lòng mẹ đã được gọi là bội nghịch. Ta vì Danh mình mà tạm nhịn giận Ta; vì sự vinh hiển mình mà nhịn nhục đối với người, đừng không hủy diệt người. Này, Ta luyện người, nhưng không phải như luyện bạc; Ta đã thử người trong lò hoạn nạn. Ấy là vì Ta, vì một mình Ta, mà Ta sẽ làm điều đó; vì Ta há để nhục Danh Ta sao? Ta sẽ chẳng nhường sự vinh hiển Ta cho thần nào khác.**

Nếu tội lỗi của người ta không được tha thứ, thì linh hồn người đó vẫn phải ngồi ở trong bóng của sự chết, mà chính thân thể xác thịt của người đó là mồ mả, chứ không phải là nhà tạm nữa và như vậy, khi thân thể xác thịt đó qua đời, linh hồn người đó sẽ hư mất đời đời. Chính vì yêu thương thế gian (*loài người đang sống trong thân thể xác thịt bằng bụi đất*) mà từ trước khi sáng thế, Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã thiết lập, chọn lựa và chỉ định những người sẽ nhận lãnh các chức vụ để thi hành kế hoạch cứu chuộc loài người, mà Giảng báp-tít là bóng về những người sẽ được gọi vào chức vụ rao giảng Tin-Lành quyền phép của Nước Đức Chúa Trời cho muôn dân trên đất này, hầu cho muôn dân trên đất này sẽ nhận biết Đức Giê-Hô-Va qua Luật pháp thánh khiết và công bình của Đức Chúa Trời, được rao giảng qua các tông đồ của Đức Chúa Trời.

Khi người ta được nghe Luật pháp của Đức Chúa Trời, thì Thần của Đức Giê-Hô-Va (Đức Thánh-Linh) sẽ tùy theo thái độ của người ta mà Ngài hoặc sẽ mở lòng cho người đó được hiểu, hoặc sẽ đóng cái lòng của người ta lại, khiến người ấy không thể hiểu được ý nghĩa của Lời Đức Chúa Trời, nếu người ta không chấp nhận, không vâng phục Luật pháp của Đức Chúa Trời.

Ê-sai 6:1-13: Về năm vua Ô-xia băng, tôi thấy Chúa ngồi trên ngai cao sang, vạt áo của Ngài đầy đầy đèn thờ. Những sê-ra-phin đứng bên trên Ngài; mỗi sê-ra-phin có sáu cánh, hai cái che mặt, hai cái che chân và hai cái dùng để bay. Các sê-ra-phin cùng nhau kêu lên rằng: Thánh thay, thánh thay, thánh thay là Đức Giê-hô-va vạn quân! Khấp đất đầy đầy sự vinh hiển Ngài! Nhân tiếng kêu đó, các nền ngạch cửa rung động, và đèn đầy những khói. Bấy giờ tôi nói: Khốn nạn cho tôi! Xong đời tôi rồi! Vì tôi là người có môi dơ dáy, ở giữa một dân có môi dơ dáy, bởi mắt tôi đã thấy Vua, tức là Đức Giê-hô-va vạn quân! Bấy giờ một sê-ra-phin bay đến tôi, tay cầm than lửa đỏ mà đã dùng kiểm gấp nơi bàn thờ, để trên miệng ta, mà nói rằng: Này, cái này đã chạm đến môi người; lỗi người được bỏ rồi, tội người được tha rồi. Đoạn, tôi nghe tiếng Chúa phán rằng: Ta sẽ sai ai đi? Ai sẽ đi cho Chúng Ta? Tôi thưa rằng: Có tôi đây; xin hãy sai tôi. Ngài phán: Đi đi! nói với dân này rằng: Các người hãy nghe, nhưng chẳng hiểu chi; hãy xem, nhưng chẳng thấy chi. Hãy làm cho dân ấy béo lòng, nặng tai, nhắm mắt, e rằng mắt nó thấy được, tai nó nghe được, lòng nó hiểu được, nó trở lại và được chữa lành chẳng! Tôi lại nói: Lạy Chúa, cho đến chừng nào? Ngài đáp rằng: Cho đến chừng các thành bị hoang vu, không có dân ở, nhà không có người, và đất đã nên hoang vu cả; cho đến chừng Đức Giê-hô-va dời dân đi xa, và trong xứ rất là tiêu điều. Giả sử còn lại một phần mười dân cư tại đó, họ sẽ lại bị thiêu đốt. Nhưng, như khi người ta hạ cây thông cây dẻ, chừa gốc nó lại, thì cũng vậy, giống thánh là gốc của nó.

Để có thể hợp pháp công bố Lời Đức Chúa Trời, thì tội lỗi của những người sẽ được gọi vào chức vụ hầu việc Đức Giê-Hô-Va phải trước nhất được tha thứ tội lỗi mình, mà cái lưỡi của người ấy phải được thánh hóa. Bấy giờ chính Đức Giê-Hô-Va sẽ sai những người được Ngài chọn đi truyền rao các mạng lệnh của Ngài và Thần của Đức Giê-Hô-Va sẽ cùng làm việc với những người đó, để thi hành sự công bình của Ngài, tùy theo thái độ của người ta khi được nghe Lời của Đức Chúa Trời.

Trong các bài trước, chúng ta đã được nghe và được biết ý nghĩa của sự cứu chuộc của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời dành cho loài người, không phải chỉ là ân điển như người ta đã tưởng như lời của những người mang danh là người giảng Tin-Lành mà không phải do Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời sai đi, đã nói, mà là mạng lệnh mà hết thấy mọi người nào đã được nghe Lời của Đức Chúa Trời được rao truyền, thì phải nhận biết trách nhiệm của linh hồn mình đối với mạng lệnh của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời, là phải trỗi dậy quản trị thân thể xác thịt mình, bắt thân thể đó phải vâng phục mạng lệnh của Đức Giê-Hô-Va, tức là môi miệng người ấy phải ăn năn xưng ra hết thấy tội lỗi mình, để được tha thứ tội lỗi mà linh hồn người ấy đã làm trong xác thịt mình.

Hãy nhớ rằng, thân thể xác thịt của loài người không có sự sống và nó không thể phục Luật pháp của Đức Chúa Trời, vì tội lỗi của A-đam đã khiến thân thể xác thịt đó bị rửa sả và bị ma quỷ cầm buộc trong tội lỗi mà sống theo bốn tánh của ma quỷ. Cũng giống như một chiếc xe, một cỗ máy không có sự sống, khi nó bị tai nạn hay là bị hư hỏng, ấy là do lỗi của người vận hành nó. Khi chiếc xe gây tai nạn, thì lỗi không phải do

chiếc xe đó tự gây ra, mà là do người lái chiếc xe đó gây tai nạn, và cảnh sát giao thông sẽ không phạt chiếc xe đó, mà là phạt người đã lái chiếc xe đó.

Chỉ khi nào tội lỗi mà linh hồn người ấy đã phạm đang khi còn sống trong xác thịt, xưng ra trong sự ăn năn, thì linh hồn đó sẽ nhận được sự tha thứ của Đức Chúa Trời theo sự công bình của Luật pháp. Bấy giờ, nếu linh hồn đó nhận biết trách nhiệm mình là phải nhờ quyền phép của Lẽ thật và của Đức Thánh-Linh để được sự sống lại và linh hồn bắt thân thể xác thịt mình phải vâng phục luật pháp văn tự của Đức Chúa Trời và noi theo sự dắt dẫn của Lời Đức Chúa Trời, thì Đức Thánh-Linh sẽ khiến cho con mắt của linh hồn đó mới được mở ra mà thấy được Nước Đức Chúa Trời, nghĩa là được thấy, được hiểu nền tảng của quyền phép, sự cai trị, hoàng gia của Đức Chúa Trời, tức là được biết Lẽ thật, là Luật pháp của Thánh-Linh sự sống, là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời. Chỉ khi nào linh hồn người ấy thật sự nhận biết trách nhiệm mình và có lòng kính sợ Đức Chúa Trời và khao khát được sự sống lại để hầu việc Đức Chúa Trời bằng tâm thần và bằng Lẽ thật, thì Đức Thánh-Linh sẽ khiến linh hồn đó được vào Nước Đức Chúa Trời, nghĩa là được hiểu biết và được quyền sở hữu Lẽ thật, nếu linh hồn đó tiếp tục noi sự dắt dẫn của Đức Thánh-Linh.

Khi linh hồn của người tin Chúa được phục hồi thân phận mình, là con của Đức Chúa Trời, thì bấy giờ linh hồn đó sẽ phải trở lại với con đường mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã ban cho loài người, mà trước nhất là cho dân Y-sơ-ra-ên, để nhận biết Lẽ thật mà Lời Đức Chúa Trời đã chép đó là Đá góc quý báu, là Đá đã thử nghiệm, là Nền bền vững. Vì các thầy tế lễ trong dân Y-sơ-ra-ên đã không nhận biết chân giá trị của Lời Đức Chúa Trời nên họ đã loại bỏ Đá góc quý báu đó, mà việc họ đã bắt Đức Chúa Jêsus Christ - Con một của Đức Chúa Trời và giết Ngài trên cây thập tự đó là bằng chứng.

Linh hồn của người tin Chúa phải được tái sanh bằng Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời và vì linh hồn người ấy còn sống trong thân thể bằng bụi đất, nên người đó còn phải tiếp tục vâng phục Luật pháp của Đức Chúa Trời, vì là con đường dẫn người ấy đến với Đấng Christ, là Đấng cứu chuộc loài người. Ngài là Đấng sẽ bảo lãnh cho người đó ở trước mặt Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời, hầu cho nhờ sự bảo lãnh của Đức Chúa Jêsus Christ mà linh hồn đó sẽ được nhận lãnh những sự ban cho của Đức Thánh-Linh mà được sự sống đời đời, nếu linh hồn đó tiếp tục noi theo sự dắt dẫn của Đức Thánh-Linh cho đến cuối cùng theo sự đã định của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời.

Nếu linh hồn của người tin Chúa mà chưa được tái sanh, thì khi họ nghe những sự mâu nhiệm được rao giảng ra bởi các tội tở của Đức Chúa Jêsus Christ, được Đức Thánh-Linh xúc dầu, họ sẽ gặp khó khăn, như người ta nghe tiếng người ngoại quốc nói mà không hiểu được ý nghĩa của lời đó vậy.

Chúng ta đã và đang tiếp tục học Lẽ thật về Lẽ vượt qua của Đức Giê-hô-va, là điều đã được chép trong Kinh-Thánh vào khoảng từ năm 1445 B.C. đến năm 1400 B.C.. Đối với những người vô tín, không phải những người thuộc về dân ngoại chưa tin Đức Chúa Jêsus Christ, mà là những người mang danh chức là người đứng giảng Tin-Lành, không phải bởi Đức Thánh-Linh chỉ định, thì họ cho rằng, các Lời đã chép này là chỉ dành cho dân Y-sơ-ra-ên mà thôi! Những người đã nói như vậy chứng tỏ họ là kẻ bỏ đạo, tức là chối bỏ Lẽ thật, họ là những người đó mà Lời Chúa đã chép về những kẻ giết con kế tự của chủ vườn nho, để cướp vườn nho của chủ đó, như Lời Đức Chúa Jêsus Christ đã phán.

Lu-ca 20:9-19: Đức Chúa Jêsus phán cùng dân chúng Lời thí dụ này: Người kia trồng một vườn nho, đã cho kẻ trồng nho mướn, rồi bỏ xứ đi lâu ngày. Đến mùa nho, chủ sai một đầy tớ tới cùng những kẻ trồng nho đặng nhận một phần hoa lợi; song bọn trồng nho đánh đầy tớ, đuổi về tay không. Chủ lại sai một đầy tớ khác nữa; song họ cũng đánh, chửi, và đuổi về tay không. Chủ lại sai đầy tớ thứ ba; song họ cũng đánh cho bị thương và đuổi đi. Chủ vườn nho bèn nói rằng: Ta làm thế nào? Ta sẽ sai con trai yêu dấu ta đến; có lẽ chúng nó sẽ kính nể! Song khi bọn trồng nho thấy con trai ấy, thì bàn với nhau như vậy: Kìa, ấy là con kế tự; hãy giết nó, hầu cho gia tài nó sẽ về chúng ta. Họ bèn liệng con trai ấy ra ngoài vườn nho, và giết đi. Vậy chủ vườn sẽ xử họ làm sao? Chủ ấy chắc sẽ đến diệt những kẻ trồng nho này, rồi lấy vườn giao cho người khác. Ai nấy nghe những Lời đó, thì nói rằng: Đức Chúa Trời nào nữ vậy! Đức Chúa Jêsus bèn ngó họ mà rằng: Vậy thì Lời chép: Hòn đá thợ xây nhà bỏ ra, trở nên đá góc nhà, nghĩa là gì? Hễ ai ngã nhằm đá này, thì sẽ bị giập nát, còn đá này ngã nhằm ai, thì sẽ giập người ấy. Chính giờ đó, các thầy tế lễ cả và các thầy thông giáo tìm cách giết Ngài, vì hiểu Ngài phán thí dụ ấy chỉ về mình; nhưng lại sợ dân chúng.

Để có được đức tin mà nhận biết ý nghĩa mâu nhiệm của những sự mà Đức Thánh-Linh đã và dẫn chúng ta vào những Lời mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã dùng tội tở Ngài, là Môi-se mà chép xuống để đến kỳ sau

rốt này, Đức Thánh-Linh sẽ tỏ ra cho những người được chọn của Ngài được biết, thì chúng ta cần phải có nền tảng, là Lời Đức Chúa Trời đã phán.

Hê-bơ-rơ 9:8-28: Đức Thánh Linh lấy đó chỉ ra rằng hễ đền tạ thứ nhất đang còn, thì đường vào nơi rất thánh chưa mở. Ấy là một hình bóng chỉ về đời bây giờ, để tỏ rằng các lễ vật và hy sinh (*các con sinh chịu giết làm của lễ thiêu*) dâng đó, không có thể làm cho kẻ thờ phượng được vẹn lành về lương tâm. Đó chẳng qua là mạng lệnh của xác thịt, cũng như các lễ ăn, uống, rửa sạch, chỉ lập cho đến kỳ hoán cải vậy. Nhưng Đấng Christ đã hiện đến, làm thầy tế lễ thượng phẩm của những sự tốt lành sau này; Ngài đã vượt qua đền tạ lớn hơn và trọn vẹn hơn, không phải tay người dựng ra, nghĩa là không thuộc về đời này; Ngài đã vào nơi rất thánh một lần thì đủ hết, không dùng huyết của dê đực và của bò con, nhưng dùng chính huyết mình, mà được sự chuộc tội đời đời. Vì nếu huyết của dê đực bò đực cùng tro bò cái tơ mà người ta rưới trên kẻ ô uế còn làm sạch được phần xác thịt họ và nên thánh thay, huống chi huyết của Đấng Christ, là Đấng nhờ Đức Thánh Linh đời đời, dâng chính mình không tì tích cho Đức Chúa Trời, thì sẽ làm sạch lương tâm anh em khỏi công việc chết, đặt hầu việc Đức Chúa Trời hằng sống, là dưỡng nào! Nhân đó, Ngài là Đấng trung bảo của giao ước mới, để khi Ngài chịu chết mà chuộc tội đã phạm dưới giao ước cũ, thì những kẻ được kêu gọi nhận lãnh cơ nghiệp đời đời đã hứa cho mình. Vì khi có chúc thư, (*tờ di chúc*) thì cần phải đợi đến kẻ trời chết đã. Chúc thư (*tờ di chúc*) chỉ có giá trị sau lúc chết, vì hễ kẻ trời (*người viết di chúc*) còn sống thì nó không có quyền gì. Ấy vậy, chính giao ước trước nào chẳng phải là không dùng huyết mà lập. Lúc Môi-se phán mọi điều răn của luật pháp cho dân chúng, có lấy huyết của bò con và dê đực, với nước, dây nhung đỏ tía và nhành ngưi tất rảy trên sách cùng trên cả dân chúng, mà nói rằng: Đây là huyết của sự giao ước mà Đức Chúa Trời đã dạy lập với các người. Đoạn, người cũng lấy huyết rảy đền tạ cùng mọi đồ thờ. Theo luật pháp thì hầu hết mọi vật đều nhờ huyết mà được sạch: không đổ huyết thì không có sự tha thứ. Vậy, nếu những hình chỉ về các vật trên trời đã phải nhờ cách ấy mà được sạch, thì chính các vật trên trời phải nhờ của lễ càng quý trọng hơn nữa để được sạch. Và Đấng Christ chẳng phải vào nơi thánh bởi tay người làm ra, theo kiểu mẫu nơi thánh thật, bèn là vào chính trong trời, để bây giờ vì chúng ta hiện ra trước mặt Đức Chúa Trời. Ấy chẳng phải là dâng chính mình Ngài nhiều lần, như thầy tế lễ thượng phẩm mỗi năm vào trong nơi rất thánh mà dâng huyết không phải là huyết mình; bằng chẳng vậy, thì từ buổi sáng thế đến nay, Ngài đã phải chịu khổ nhiều lần rồi. Nhưng hiện nay đến cuối cùng các thời đại, Ngài đã hiện ra chỉ một lần, dâng mình làm tế lễ để cất tội lỗi đi. Theo như đã định cho loài người phải chết một lần, rồi chịu phán xét, cũng vậy, Đấng Christ đã dâng mình chỉ một lần dâng cất tội lỗi của nhiều người; Ngài lại sẽ hiện ra lần thứ hai, không phải để cất tội lỗi đi nữa, nhưng để ban sự cứu chuộc cho kẻ chờ đợi Ngài.

Hê-bơ-rơ 9:9-10 chép: Đức Thánh Linh lấy đó chỉ ra rằng hễ đền tạ thứ nhất đang còn, thì đường vào nơi rất thánh chưa mở. Ấy là một hình bóng chỉ về đời bây giờ, để tỏ rằng các lễ vật và hy sinh (*các con sinh chịu giết làm của lễ thiêu*) dâng đó, không có thể làm cho kẻ thờ phượng được vẹn lành về lương tâm. Đó chẳng qua là mạng lệnh của xác thịt, cũng như các lễ ăn, uống, rửa sạch, chỉ lập cho đến kỳ hoán cải vậy.

Bản King James version chép câu 10 trên như sau: ¹⁰Which stood only^{G3440} in meats^{G1033} and drinks^{G4188}, and divers^{G1313} washings^{G909}, and carnal^{G4561} ordinances^{G1345}, imposed^{G1945} on them until^{G3360} the time^{G2540} of reformation^{G1357}.

Chữ mạng lệnh - ordinances^{G1345} chép trong câu 10 trên, đó là chữ δικαίωμα - dikaioma, số 1345 ra từ chữ δίκαιος - dikaios, số 1342 của tiếng Hy-lạp, có nghĩa là: *sắc lệnh, sự phán xét, sự công bình, chiếu chỉ, quy định, mạng lệnh, đạo luật bắt phải thi hành, đạo luật dân sự của Đức Chúa Trời quy định, sự ban luật pháp để khắc ghi trạm trở vào vật thể, vào lòng;*

Chữ kỳ - the time^{G2540} chép trong câu 10 trên, đó là chữ καιρός - kairos, số 2540 của tiếng Hy-lạp, có nghĩa là: *công việc, công chuyện, duyên cơ, được bố trí cho một kỳ, một thời gian thích hợp phải được tỏ ra,*

Chữ hoán cải - reformation^{G1357} chép trong câu 10 trên, đó là chữ διόρθωσις - diorthosis, số 1357 ra từ chữ δια - dia, số 1223 của tiếng Hy-lạp, có nghĩa là: *đuổi thẳng ra hoàn toàn, làm cho được rõ ràng hoàn toàn, sự xây dựng lại như lúc ban đầu, sự cải cách, sự sửa đổi theo y bản chính;*

Kỳ hoán cải này đã được Giê-hô-va Đức Chúa Trời chỉ định, đó là khi Con một Ngài, là Đức Chúa Jêsus Christ đã làm xong công việc được Ngài giao phó cho, là làm chứng cho **Lẽ thật**, đã hoàn thành giá cứu chuộc loài người theo ý muốn của Đức Chúa Cha.

Chúng ta có thể thấy công việc thuộc về sự hoán cải này qua Lời Đức Chúa Jêsus Christ đã phán.

Giăng 7:37-39: Ngày sau cùng, là ngày trọng thể trong kỳ lễ, Đức Chúa Jêsus ở đó, đứng kêu lên rằng: Nếu người nào khát, hãy đến cùng Ta mà uống. Kẻ nào tin Ta thì sông nước hằng sống sẽ chảy từ trong lòng mình, y như Kinh Thánh đã chép vậy. Ngài phán điều đó chỉ về Đức Thánh Linh mà người nào tin Ngài sẽ nhận lấy; bởi bấy giờ Đức Thánh Linh chưa ban xuống, vì Đức Chúa Jêsus chưa được vinh hiển.

Câu 38 Chúa Jêsus phán: **Kẻ nào tin Ta thì sông nước hằng sống sẽ chảy từ trong lòng mình, y như Kinh Thánh đã chép vậy.** Vào thời điểm đó, người ta đã không hiểu ý của Lời Chúa đã phán, nhưng khi Đức Thánh-Linh đã được ban cho các môn đồ của Đức Chúa Jêsus Christ, thì bấy giờ, **kỳ hoán cải** đã đến và các môn đồ của Đức Chúa Jêsus Christ mới hiểu được ý nghĩa của Lời mà Đức Chúa Jêsus đã phán đó là **chỉ về Đức Thánh Linh mà người nào tin Ngài sẽ nhận lấy;** (câu 39).

Kỳ hoán cải đã đến khi Đức Thánh-Linh đã được ban xuống cho Hội-Thánh của Đức Chúa Jêsus Christ (*không phải là cho những tổ chức gọi là Hội-Thánh mà không để cho Đức Thánh-Linh cai trị*), nhưng Đức Thánh-Linh không tự động làm công việc của sự hoán cải này, nhưng Ngài làm công việc này khi các tội tớ của Đức Chúa Jêsus Christ thi hành chức vụ mà Ngài đã chỉ định, như Đức Chúa Jêsus Christ đã phán với các môn đồ của Ngài, trước khi Ngài trở về thiên đàng với Đức Chúa Cha.

Giăng 16:12-15: Ta còn có nhiều chuyện nói với các ngươi nữa; nhưng bây giờ những điều đó cao quá sức các ngươi. Lúc nào Thần lễ thật sẽ đến, thì Ngài dẫn các ngươi vào mọi lẽ thật; vì Ngài không nói tự mình, nhưng nói mọi điều mình đã nghe, và tỏ bày cho các ngươi những sự sẽ đến. Ấy chính Ngài sẽ làm sáng Danh Ta, vì Ngài sẽ lấy điều thuộc về Ta mà rao bảo cho các ngươi. Mọi sự Cha có, đều là của Ta; nên Ta nói rằng Ngài sẽ lấy điều thuộc về Ta mà rao bảo cho các ngươi vậy.

Chữ **dẫn** - giude^{G3594} chép trong câu 13 trên, đó là chữ ὁδηγέω - hodegeo, số 3594 ra từ chữ ὁδηγός - hodegos, số 3595 và chữ ὁδός - hodos, số 3598 của tiếng Hy-lạp, có nghĩa là: *chỉ đường, dẫn đường, hướng dẫn, là người chỉ đạo, người lãnh đạo, thầy giáo, người tiến hành sự dẫn dắt theo lộ trình,*

Chữ **rao bảo** - show^{G312} chép trong 3 câu trên, đó là chữ ἀναγγέλλω - anaggello, số 312 ra từ chữ ἀνά - ana, số 303 của tiếng Hy-lạp, có nghĩa là: *sự loan báo, nhắc lại, lặp lại, bày tỏ, công bố, nói ra cách chi tiết;*

Việc người ta tiếp nhận Đức Chúa Jêsus Christ làm Chúa của sự sống mình, cùng sự người đó có tuân theo các mạng lệnh cùng các điều răn của Đức Chúa Trời, hoặc người ấy có thật sự tin Chúa hay không, đều ở trong sự cai trị của Đức Thánh-Linh, vì Ngài là Đấng Biết và Làm chứng, vì không có điều gì có thể giấu khỏi sự biết của Đức Giê-hô-va, như Lời Chúa đã chép:

Thi-Thiên 33:18-2: **Kìa, mắt của Đức Giê-hô-va đoái xem người kính sợ Ngài, cố đến người trông cậy sự nhân từ Ngài,ặng cứu linh hồn họ khỏi sự chết, và bảo tồn mạng sống họ trong cơn đói kém. Linh hồn chúng tôi trông đợi Đức Giê-hô-va; Ngài là sự tiếp trợ và cái khiên của chúng tôi. Lòng chúng tôi sẽ vui vẻ nơi Ngài, vì chúng tôi đã để lòng tin cậy nơi Danh thánh của Ngài. Hỡi Đức Giê-hô-va, nguyện sự nhân từ Ngài giáng trên chúng tôi, y theo chúng tôi đã trông cậy.**

Châm ngôn 22:12: **Mắt của Đức Giê-hô-va coi giữ người có tri thức; Nhưng Ngài đánh đổ lời kẻ gian tà.**

Chúng ta đang ở trong Lễ vượt qua của Đức Giê-hô-va và các Lời chúng ta đang suy gẫm đây, cũng là sự chúng ta đang ăn thịt chiên con đực của Lễ Vượt Qua vậy, như Lời Chúa đã chép: “**Đêm ấy họ sẽ ăn thịt chiên quay với bánh không men và rau đắng. Chớ ăn thịt nửa chín nửa sống hay là luộc trong nước, nhưng phải quay trên lửa cả và đầu, giò, với bộ lòng. Các người chớ để chi còn lại đến sáng mai; nếu còn lại, hãy thiêu đi. Vậy, ăn thịt đó, phải như vậy: Dây lưng cột, chân mang giày, tay cầm gậy, ăn hồi hải; ấy là lễ Vượt-qua của Đức Giê-hô-va.**”

Bây giờ chúng ta cùng suy gẫm chi tiết về sự ăn thịt chiên quay với bánh không men và rau đắng.

Rô-ma 13:10-14: **Sự yêu thương chẳng hề làm hại kẻ lân cận; vậy yêu thương là sự làm trọn luật pháp.**

Hãy ăn ở như vậy, vì biết thời kỳ đang lúc chúng ta đây: giờ anh em từ ngủ thức dậy đã đến, bởi sự cứu hiện nay đã gần chúng ta hơn lúc chúng ta mới tin. Đêm đã khuya, ngày gần đến; vậy chúng ta hãy lột bỏ những việc tối tăm mà mặc lấy áo giáp sáng láng. Hãy bước đi cách hảnh hoi như giữa ban ngày. Chớ nộp mình vào sự quá độ và say sưa, buông tuồng và bậy bạ, rầy rà và ghen ghét; nhưng hãy mặc lấy Đức Chúa Jêsus Christ, chớ chăm nom về xác thịt mà làm cho phỉ lòng dục nó.

Trong ngày Đức Chúa Jêsus Christ bị người ta đóng đinh trên cây thập tự, từ giờ thứ sáu cho đến giờ thứ chín (tức là khoảng từ mười hai giờ trưa cho tới sáu giờ chiều tối) khắp cả xứ, nghĩa là toàn vùng trời Giê-ru-sa-lem và các vùng phụ cận, đều tối tăm mù mịt, là bóng về sự sáng thật của Lời Đức Chúa Trời bị quyền lực của tội lỗi hãm ép, cùng là dấu hiệu cho bất kỳ một người nào sống trên đất này mà không tiếp nhận Đức Chúa Jêsus Christ (Danh Ngài được xưng là Lời Đức Chúa Trời) vào trong lòng mình và sống theo sự sáng thật của Lời Đức Chúa Trời, thì người ấy đang sống trong sự tối tăm thuộc linh vậy, vì Chúa Jêsus đã phán: **“Trong khi còn ban ngày, Ta phải làm trọn những việc của Đấng đã sai Ta đến; tối lại, thì không ai làm việc được. Đang khi Ta còn ở thế gian, Ta là sự sáng của thế gian.”** (Giăng 9:4-5).

Trải suốt cuộc đời của người tin Chúa khi còn sống trên trái đất này, nghĩa là kể từ khi người ấy tiếp nhận Đức Chúa Jêsus Christ là Chúa của sự sống mình, thì cả linh hồn và thân thể xác thịt của người ấy bắt đầu bước vào Lễ vượt qua của Đức Giê-hô-va, cho đến khi người ấy hoặc qua đời trên đất này, hoặc ở trong ngày người ấy được đón về thiên đàng cùng với Hội-Thánh của Đức Chúa Jêsus Christ.

Kể từ khi một người tiếp nhận Đức Chúa Jêsus Christ làm Chúa của sự sống mình (cả thân thể và linh hồn) thì cuộc sống thuộc linh của người là **phải ăn bánh không men và rau đắng.**

Vậy bánh không men là gì?

Phần nhiều người tin Chúa, kể cả dân Y-sơ-ra-ên, đã nhầm lẫn bánh không men là Luật pháp văn tự được chép trong Kinh-Thánh.

Nếu bánh không men là bóng về Luật pháp văn tự, thì các thiên sứ của Đức Giê-hô-va trên thiên đàng sẽ không ăn bánh này như loài người xác thịt. Trong thực tế bánh không men là bóng về Lễ thật, là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời. Còn Luật pháp văn tự là bóng về con đường dẫn loài người ra khỏi nơi tối tăm, đến nơi sáng lạ lùng của Đức Chúa Trời, còn thịt chiên con đực không tỳ vết chi đó mới là bóng về Luật pháp văn tự đã chép trong Kinh-Thánh.

Chúng ta hãy xem Kinh-Thánh đã chép về bánh không men có từ khi nào.

Sáng thế ký 19:1-3: Lối chiều, hai thiên sứ đến Sô-đôm; lúc đó, Lót đang ngồi tại cửa thành. Khi Lót thấy hai thiên sứ đến, đứng dậy mà đón rước và sấp mình xuống đất. Người thưa rằng: Này, lạy hai chúa, xin hãy đến ở nhà của kẻ tôi tớ, và hãy nghỉ đêm tại đó. Hai chúa hãy rửa chân, rồi sáng mai thức dậy lên đường. Hai thiên sứ phán rằng: Không, đêm này ta sẽ ở ngoài đường. Nhưng Lót cố mời cho đến đổi hai thiên sứ phải đi lại vào nhà mình. Người dâng một bữa tiệc, làm bánh không men, và hai thiên sứ bèn dùng tiệc.

Đây là lần đầu tiên chữ **bánh không men - unleavened bread**^{H4682} được chép trong Kinh-Thánh (Sáng thế ký 19, đó là chữ מַצֵּה - matstzah, số 4682 ra từ chữ מַצֵּץ - matsats, số 4711 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **bánh được làm không có men (mang ý nghĩa của sự thèm muốn được hưởng vị ngọt của bột được dùng làm bánh); sự mút sữa, sự hấp thụ không khí vào trong lồng ngực, sự tiết sữa ra;**

Chữ **bánh không men - unleavened bread**^{H4682} chép trong Xuất Ê-díp-tô Ký 12 câu 8 cũng là chữ מַצֵּה - matstzah, số 4682 ra từ chữ מַצֵּץ - matsats, số 4711 của tiếng Hê-bơ-rơ đã chép trong sách Sáng thế ký 19 câu 3 mà chúng ta vừa đọc trên. Bánh không men đã chép đây là bóng về Lễ thật, là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời, vì Luật pháp văn tự không được gọi là bánh, nhưng được gọi là con đường, như thầy giáo dạy dẫn loài người chúng ta đến với Đấng Christ.

Còn chữ **rau đắng - bitter**^{H4844} herb chép trong câu 8 trên, đó là chữ מֶרֶר - meror, số 4844 ra từ chữ מָרָר - marar, số 4843 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **trở nên đắng, sự tỏ ra sự đắng, làm cho đau buồn, làm cho đau lòng, làm cho nổi giận, làm cho mạnh, thêm sức mạnh;**

Rau đắng này là một loại rau diếp đại lá xoắn, mọc nhiều trong xứ Ê-díp-tô và nơi đồng vắng Si-nai, không mang ý nghĩa về Lời Đức Chúa Trời, nhưng mang ý nghĩa nhắc cho dân Y-sơ-ra-ên nhớ lại những sự cay đắng khốn nạn khi họ còn sống trong ách tội mọi của xứ Ê-díp-tô. Còn khi dân Y-sơ-ra-ên đã vào trong xứ Ca-na-an

rồi, thì trong các kỳ Lễ Vượt Qua, họ không ăn thịt chiên con với rau đắng nữa. Nhưng trong cuộc sống của người tin Chúa, thì họ phải luôn nhớ lại các ơn lành mà Chúa đã làm cho mình, vì không phải mọi người tin Chúa đều luôn nhớ đến những sự khốn nạn mà họ đã phải chịu sự nhục nhơ bởi tội lỗi của tổ phụ đã khiến cho thân thể xác thịt họ bị bán cho tội lỗi từ còn nằm trong lòng mẹ và được sanh ra khỏi lòng mẹ, đã bị cầm buộc bởi các tội lỗi mà chính họ chưa hề phạm và cũng bởi sự rửa sả đó khiến họ phải làm tội mọi cho ma quỷ và bị sửa phạt bởi luật pháp của Đức Chúa Trời. Khi người tin Chúa được nghe Lời của Đức Chúa Trời được rao giảng, ấy là lúc ăn thịt chiên con được không tỳ vết, thì họ phải nhớ lại sự giải cứu của Đức Chúa Trời.

Thi-Thiên 143:1-12: **Hỡi Đức Giê-hô-va, xin hãy nghe lời cầu nguyện tôi, lắng tai nghe sự nài xin của tôi; nhân sự thành tín và sự công bình Chúa, xin hãy đáp lại tôi. Xin chớ đoán xét kẻ tôi tớ Chúa; Vì trước mặt Chúa chẳng người sống nào được xưng là công bình. Kẻ thù nghịch đã đuổi theo linh hồn tôi, giày đạp mạng sống tôi dưới đất; Nó làm cho tôi phải ở nơi tối tăm, khác nào kẻ đã chết từ lâu rồi. Vì vậy, thần linh tôi nao sồn, tấm lòng sâu não trong mình tôi. Tôi nhớ lại các ngày xưa, tưởng đến mọi việc Chúa đã làm, và suy gẫm công việc của tay Chúa. Tôi giơ tay lên hướng về Chúa; Lòng tôi khát khao Chúa như đất khô khan vậy. Đức Giê-hô-va ôi! xin mau mau đáp lời tôi! Thần linh tôi nao sồn. Xin chớ giấu mặt Chúa cùng tôi, e tôi giống như kẻ xuống huyết chẳng. Vừa buổi sáng, xin cho tôi nghe sự nhân từ Chúa, vì tôi để lòng trông cậy nơi Chúa; Xin chỉ cho tôi biết con đường phải đi, vì linh hồn tôi ngưỡng vọng Chúa. Hỡi Đức Giê-hô-va, xin giải cứu tôi khỏi kẻ thù nghịch; Tôi chạy nương náu mình nơi Ngài. Xin dạy tôi làm theo ý muốn Chúa, vì Chúa là Đức Chúa Trời tôi; Nguyện Thần tốt lành của Chúa dẫn tôi vào đất bằng phẳng. Hỡi Đức Giê-hô-va, vì cố Danh Ngài, xin hãy làm cho tôi được sống; Nhờ sự công bình Ngài, xin hãy rút linh hồn tôi khỏi gian truân. Nhờ sự nhân từ Chúa, xin hãy diệt hết kẻ thù nghịch tôi, và hủy hoại những kẻ hà hiếp tôi; Vì tôi là kẻ tôi tớ Chúa.**

Xuất Ê-díp-tô Ký 12:8-9: **Đêm ấy họ sẽ ăn thịt chiên quay với bánh không men và rau đắng. Chớ ăn thịt nửa chín nửa sống hay là luộc trong nước, nhưng phải quay trên lửa cả và đầu, giò, với bộ lòng.**

Chữ ăn - eat^{H398} chép trong câu 8 và câu 9 trên, đó là chữ אָכַל - 'akal, số 398 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *ăn, nuốt, thiêu đốt, tiêu thụ, sử dụng;*

Chữ thịt - the flesh^{H1320} chép trong câu 8 trên, đó là chữ בָּשָׂר - basar (baw-saw), số 1320 ra từ chữ בָּשַׂר - basar (baw-sar), số 1319 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *thịt (của thân thể xác thịt hoặc thú vật, hoặc con người, tự thân thể xác thịt; để chất chứa thông tin, mang vác tin tức, để công bố sắc lệnh, để giảng ra, để trình bày ra, để vui mừng với tin tốt lành, để công bố sự cứu chuộc, để tiếp nhận tin lành;*

Chữ quay - roast^{H6748} chép trong câu 8 trên, đó là chữ צָלָה - tsaliy, số 6748 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *sự nướng thịt trên lửa, sự quay thịt trên than lửa;*

Chữ lửa - fire^{H784} chép trong câu 8 trên, đó là chữ אֵשׁ - 'esh, số 784 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *lửa, ngọn lửa, lửa siêu nhiên, sự thiêu đốt;*

Chữ sống (chưa chín) - raw^{H4995} chép trong câu 9 trên, đó là chữ נָאֵף - na', số 4995 ra từ chữ נָאָף - nuw, số 5106 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *sống sượng, chưa nấu chín; thô lỗ, xù xì, chói tai, gai mắt, thô bạo, cục cằn; gây cản trở, không giải được, sự hạn chế, sự chống lại, làm cho mất tác dụng, làm cho thất bại, gây ác cảm, phản bác, không thừa nhận, cự tuyệt, không cho phép, làm chán nản, làm ngã lòng, làm mất hiệu lực;*

Chữ chín - sodden^{H1310} chép trong câu 9 trên, đó là chữ בָּשָׁל - bashal, số 1310 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *làm cho sôi (nước), được nấu chín, được nướng chín, làm cho chín (đồ ăn);*

Chữ nước - water^{H4325} chép trong câu 9 trên, đó là chữ מַיִם - mayim, số 4325 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *nước, các loại nước, nước gây nguy hiểm, gây bạo lực, gây sự quá khích, tính chất tạm thời, nước thải;*

Chữ đầu - head^{H7218} chép trong câu 9 trên, đó là chữ רֹאשׁ - ro'sh, số 7218 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *cái đầu, đỉnh cao, chóp, phần bên trên của thân thể, phần trọng yếu, phần quan trọng nhất, phần chủ yếu, chiều cao, độ cao, nội dung tổng quát, trước nhất, sự bắt đầu, sự khởi đầu, đầu cột, phần ưu tú, tinh hoa, tốt nhất;*

Chữ giò - legs^{H3767} chép trong câu 9 trên, đó là chữ כַּרְעֵי - kara', số 3767 ra từ chữ כָּרַע - Kara, số 3766 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *chân, cẳng, để uốn cong, để quỳ chân xuống trong sự nghỉ ngơi, để quỳ xuống trong sự tôn kính, để cúi đầu xuống, làm cho chìm xuống, sự khuất phục, làm cho hạ mình xuống;*

Chữ **bộ lòng** - the purtenance^{H7130} chép trong câu 9 trên, đó là chữ **קֶרֶב** - qereb, số 7130 ra từ chữ **קָרַב** - qarab, số 7126 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **ở giữa, bên trong thân thể, cơ phận bên trong thân thể, cảm nhận của thân thể, nơi của sự cảm xúc cảm giác và suy nghĩ, khả năng của sự suy nghĩ và sự cảm động; để đến gần, sự lại gần, sự kéo đến gần để vào bên trong, khiến cho đến gần, sự trả giá, sự dâng hiến;**

Thịt của chiên con đực được sử dụng trong Lễ vượt qua của Đức Giê-hô-va, là bóng về Luật pháp văn tự của Đức Chúa Trời, sẽ được ban cho dân Y-sơ-ra-ên khi họ đã được giải cứu ra khỏi xứ Ê-díp-tô mà tới được nơi đồng vắng Si-nai, và được chép trong Kinh-Thánh, để tuyển dân của Đức Chúa Trời, sẽ nhờ sự vâng giữ và tuân theo các mạng lệnh cùng các điều răn đã chép trong Luật pháp đó, mà được sự sống lại và sẽ được sự sống đời đời, nếu người ta tiếp tục vâng theo Luật pháp của Đức Chúa Trời.

Loài người không thể dùng trí khôn của xác thịt mình để hiểu được những sự sâu nhiệm của Lời Đức Chúa Trời, nhưng chính Đức Giê-hô-va sẽ ban chìa khoá Nước Thiên đàng cho những người nào thuộc về Ngài mà làm vinh hiển Danh Ngài, tức là những người vâng giữ và tôn cao Luật pháp của Đức Chúa Trời.

Giăng 14:21: Ai có các điều răn của Ta và vâng giữ lấy, ấy là kẻ yêu mến Ta; người nào yêu mến Ta sẽ được Cha Ta yêu lại, Ta cũng sẽ yêu người, và tỏ cho người biết Ta.

Danh Đức Chúa Jêsus Christ được xưng là Lời Đức Chúa Trời và như vậy, chìa khoá để mở những sự sâu nhiệm của Lời Đức Chúa Trời cũng đã được chép trong Kinh-Thánh, vậy nên chúng ta hãy xem Lời Chúa đã giải nghĩa cho Lời của Ngài được chép trong văn tự như thế nào.

Châm ngôn 6:20-24: Hỡi con, hãy giữ Lời răn bảo của Cha, chớ lia bỏ các phép tắc của mẹ con. Khác ghi tạc nó nơi lòng con luôn luôn, và đeo nó nơi cổ con. Khi con đi, các Lời đó sẽ dẫn dắt con; Lúc con ngủ, nó gìn giữ con; Và khi con thức dậy, thì nó sẽ trò chuyện với con. Vì điều răn là một cái đèn, luật pháp là ánh sáng, và sự quở trách khuyên dạy là con đường sự sống, đừng giữ con khỏi người đàn bà ác nghiệp, và khỏi lưỡi dua nịnh của dâm phụ.

Chữ **phép tắc** - law^{H8451} chép trong câu 20 trên, đó là chữ **תּוֹרָה** - towrah, số 8451 ra từ chữ **יָרָה** - yarah, số 3384 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **luật pháp, sự chỉ dạy, sự điều khiển, sự cai trị, phương hướng, sự truyền kiến thức cho; để quăng, để ném, để bắn, để bày tỏ ra, để đổ ra như nước, để bắn các mũi tên, để dạy dỗ, để chỉ đường, để hướng dẫn;**

Chữ **mẹ** - mother^{H517} chép trong câu 20 trên, đó là chữ **אִמּוֹ** - 'em, số 517 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **người mẹ, người trung gian để tỏ ra những sự thuộc về Đức Chúa Trời;**

Trong mối quan hệ giữa Đức Chúa Trời với loài người được ví là quan hệ Cha với con, mà mối quan hệ này được kết nối thông qua những người được Giê-hô-va Đức Chúa Trời chỉ định vào chức vụ thầy tế lễ, hoặc chức vụ tiên tri của Đức Giê-hô-va, để truyền dạy Luật pháp của Đức Chúa Trời cho dân sự, như Đức Giê-hô-va đã phán với thầy tế lễ và cũng là tiên tri Ê-xê-chi-ên, con trai của Bu-xi:

Ê-xê-chi-ên 3:16-21: Khởi bầy ngày, có Lời của Đức Giê-hô-va phán cùng ta như vậy: Hỡi con người, Ta đã lập ngươi lên để canh giữ nhà Y-sơ-ra-ên; khá nghe Lời từ miệng Ta, và thay Ta răn bảo chúng nó. Khi Ta nói với kẻ dữ rằng: Mày chắc sẽ chết! Nếu người không răn bảo nó, không nói với nó đừng khuyên nó từ bỏ đường xấu để cứu mạng mình, thì người dữ đó sẽ chết trong tội lỗi nó; nhưng Ta sẽ đòi huyết nó nơi tay người. Trái lại, nếu người răn bảo kẻ dữ, mà nó không từ bỏ sự dữ cùng đường xấu mình, thì nó sẽ chết trong tội lỗi nó; còn người, thì giải cứu được linh hồn mình. Cũng một lẽ ấy, nếu người công bình bỏ sự công bình mà phạm tội, và Ta đặt sự ngăn trở trước mặt nó, thì nó sẽ chết. Thế thì, vì người không răn bảo người ấy, nên nó sẽ chết trong tội lỗi nó, và không còn được ghi nhớ những việc công bình nó đã làm; nhưng Ta sẽ đòi huyết nó nơi tay người. Trái lại, nếu người răn bảo người công bình, khiến đừng phạm tội, mà thật ra nó không phạm tội, thì chắc nó sẽ sống, vì đã nghe Lời răn bảo; còn người, thì giải cứu được linh hồn mình.

Trong thời kỳ sau rốt này, Hội-Thánh thật của Đức Chúa Jêsus Christ được ví như là người mẹ, như Rê-be-ca, vợ của Y-sác, đã dạy dỗ Gia-cốp và chỉ cho Gia-cốp phải đến với La-ban, anh của Rê-be-ca, để tại đó người sẽ cưới cho mình một người vợ, là bóng về sự người tin Chúa sẽ thông qua các tội tổ thánh của Đức Chúa Jêsus Christ mà tiếp nhận sự ban cho của Đức Thánh-Linh, để được tái sanh linh hồn mình vậy.

Thịt chiên con đực không tỳ vết chi đó là bóng về Luật pháp mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã ban cho dân Y-sơ-ra-ên và cũng là ban cho hết thầy loài người trên đất này, để linh hồn loài người sẽ trở dậy bắt thân thể xác thịt mình phải vâng giữ và tuân theo các mạng lệnh cùng các điều răn của Đức Chúa Trời, hầu cho tội lỗi

được tha thứ, linh hồn được giải cứu, được giải phóng và được giải thoát khỏi quyền lực của sự tội và sự chết.

Việc mỗi nhà (dân Y-sơ-ra-ên) **phải bắt một con chiên con đực không tỳ vết chi đó là bóng về mỗi linh hồn người tin Chúa phải bắt thân thể xác thịt mình tiếp nhận, vâng giữ Luật pháp trọn vẹn của Đức Chúa Trời và phải thực hành việc duy trì sự tuân theo Luật pháp của Đức Chúa Trời.**

Việc quay thịt chiên con đực đó trên lửa, là bóng về môi miệng của người tin Chúa phải tôn cao Lời của Đức Chúa Trời, vì môi miệng của người tin Chúa được ví là lò nướng bánh, là bàn thờ của lễ thiêu, là bàn thờ xông hương, mà lưỡi của miệng người ta được ví là lửa, như Lời Chúa đã chép.

Gia-cơ 3:1-12: Hỡi anh em, trong vòng anh em chớ có nhiều người tự lập làm thầy, vì biết như vậy, mình sẽ phải chịu xét đoán càng nghiêm hơn. Chúng ta thấy đều vấp phạm nhiều cách lắm. Nếu có ai không vấp phạm trong lời nói mình, ấy là người trọn vẹn, hay hãm cầm cả mình. Chúng ta tra hàm thiếc vào miệng ngựa, cho nó chịu phục mình, nên mới sai khiến cả và mình nó được. Hãy xem những chiếc tàu: dầu cho lớn mấy mặc lòng, và bị gió mạnh đưa đi thây kệ, một bánh lái rất nhỏ cùng đủ cạy bát nó, tùy theo ý người cầm lái. Cũng vậy, cái lưỡi là một quan thể nhỏ, mà khoe được những việc lớn. Thử xem cái rừng lớn chừng nào mà một chút lửa có thể đốt cháy lên! Cái lưỡi cũng như lửa; ấy là nơi đô hội của tội ác ở giữa các quan thể chúng ta, làm ô uế cả mình, đốt cháy cả đời người, chính mình nó đã bị lửa địa ngục đốt cháy. Hết thấy loài muông thú, chim chóc, sâu bọ, loài dưới biển đều trị phục được và đã bị loài người trị phục rồi; nhưng cái lưỡi, không ai trị phục được nó; ấy là một vật dữ người ta không thể hãm dẹp được: đây đây những chất độc giết chết. Bởi cái lưỡi chúng ta khen ngợi Chúa, Cha chúng ta, và cũng bởi nó chúng ta rửa sả loài người, là loài tạo theo hình ảnh Đức Chúa Trời. Đồng một lỗ miệng mà ra cả sự khen ngợi và rửa sả! Hỡi anh em, không nên như vậy. Có lẽ nào một cái suối kia, đồng một mạch mà ra cả nước ngọt và nước đắng sao? Hỡi anh em, cây vả có ra trái ô-li-ve được, cây nho có ra trái vả được chăng? Mạch nước mặn cũng không có thể chảy ra nước ngọt được nữa.

Trải suốt cuộc đời mình, người tin Chúa phải công bố Lời của Đức Chúa Trời trên môi miệng mình, mà việc mỗi người dân Y-sơ-ra-ên phải ăn thịt chiên con đực không tỳ vết chi, quay trên lửa trong Lễ vượt qua của Đức Giê-hô-va đó là bóng. Chính quyền năng của Lời Đức Chúa Trời sẽ thay đổi, sẽ uốn nắn, sẽ tẩy rửa, sẽ dạy dỗ người nào tiếp nhận, vâng giữ và tuân theo đường lối thánh khiết và công bình của Đức Chúa Trời.

Ê-sai 50:4: Chúa Giê-hô-va đã ban cho ta cái lưỡi của người được dạy dỗ, hầu cho ta biết dùng lời nói nâng đỡ kẻ mệt mỏi. Ngài đánh thức ta mỗi buổi sớm mai, đánh thức tai ta để nghe Lời Ngài dạy, như học trò vậy.

Toàn bộ Lời của Đức Chúa Trời chép trong Kinh-Thánh là làm chứng về Đức Chúa Jê-sus Christ, là làm chứng về Chiên con của Đức Chúa Trời, được Giê-hô-va Đức Chúa Trời ban cho thế gian này, để cất tội lỗi của thế gian đi và như vậy, toàn bộ Kinh-Thánh, từ sách Sáng thế ký cho đến sách Khải huyền, là bóng về một thân thể trọn vẹn của Chiên con của Đức Chúa Trời, đã được ban cho loài người chúng ta.

Đầu của chiên con đực không tỳ vết đó là bóng về cuốn sách Luật pháp mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã ban cho dân Y-sơ-ra-ên qua Môi-se, mà người ta quen gọi là năm sách của Môi-se. Cuốn sách Luật pháp đó được ví là Đá góc quý báu, là Nền bền vững của Giê-hô-va Đức Chúa Trời được Đức Giê-hô-va quyết định đặt tại Si-ôn, mà Si-ôn là bóng về thành Giê-ru-sa-lem, mà thành Giê-ru-sa-lem là bóng về thân thể của người tin Chúa đã được chuộc lại cho Đức Giê-hô-va, mà trở thành đền thờ của Đức Chúa Trời. Nơi thánh của đền thờ là bóng về tâm hồn, tâm trí của người tin Chúa, còn nơi chí thánh của đền thờ đó là bóng về linh hồn của người tin Chúa, là ngọn đèn của Đức Giê-hô-va.

Ê-sai 28:16-19: Vậy nên, Chúa Giê-hô-va phán như vậy: Đây, Ta đặt tại Si-ôn một hòn đá để làm nền, là đá đã thử nghiệm, là đá góc quý báu, là nền bền vững: ai tin sẽ chẳng gấp rút. Ta sẽ lấy sự chánh trực làm dây đo, sự công bình làm chuẩn mực; mưa đá sẽ hủy diệt nơi ẩn nấu bằng sự nói dối, nước sẽ ngập chỗ nướng nấu. Bấy giờ ước các người kết với sự chết sẽ phế đi, ước các người giao cùng nơi âm phủ sẽ không đứng được. Khi tai nạn hủy diệt trải qua, các người đều bị giày đạp. Mỗi lần tai nạn trải qua, sẽ bắt lấy các người, vì nó trải qua mọi buổi sớm mai, ngày và đêm; chỉ có sự kính sợ làm cho các người hiểu biết Lời dạy ấy.

Trong mọi công trình xây dựng, phần quan trọng nhất mà mọi người liên quan đến sự xây dựng công trình đó phải đặt cao nhất trong tâm trí, là cái lòng của mình, dù người ta không thấy được như nơi cao nhất của công trình đã được xây xong, mà là cái nền của công trình, mà cái nền của sự cứu chuộc sự sống cho linh hồn

đó chính là Luật pháp của Đức Chúa Trời, mà cuốn sách Luật pháp mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã ban cho dân Y-sơ-ra-ên qua Môi-se đó, chính là cái đầu, mà ý nghĩa của chữ **đầu** - **head**^{H7218} chép trong Xuất Ê-díp-tô Ký đoạn 12 câu 9, đó là chữ **רֹשׁ** - **ro'sh**, số 7218 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *cái đầu, đỉnh cao, chóp, phần bên trên của thân thể, phần trọng yếu, phần quan trọng nhất, phần chủ yếu, chiều cao, độ cao, nội dung tổng quát, trước nhất, sự bắt đầu, sự khởi đầu, đầu cột, phần ưu tú, tinh hoa, tốt nhất*;

Giô-suê 1:1-9: Sau khi Môi-se, tôi tớ của Đức Giê-hô-va qua đời, Đức Giê-hô-va phán cùng Giô-suê, con trai của Nun, tôi tớ của Môi-se, mà rằng: Môi-se, tôi tớ Ta, đã chết; bây giờ ngươi và cả dân sự này hãy đứng dậy đi qua sông Giô-đanh, đặng vào xứ mà Ta ban cho dân Y-sơ-ra-ên. Phàm nơi nào bàn chân các ngươi đạp đến, thì Ta ban cho các ngươi, y như Ta đã phán cùng Môi-se. Địa phận các ngươi sẽ lan ra từ đồng vắng và Li-ban này cho đến sông cái, là sông Ô-phơ-rát, tràn cả xứ dân Hê-tít cho đến biển cả về hướng mặt trời lặn. Trót đời ngươi sống, thì chẳng sẽ ai được chống cự trước mặt ngươi. Ta sẽ ở cùng ngươi như Ta đã ở cùng Môi-se; Ta sẽ không lìa ngươi, không bỏ ngươi đâu. Hãy vững lòng bền chí, vì ngươi sẽ dẫn dân này đi nhận lấy xứ mà Ta đã thề cùng tổ phụ ban cho chúng nó. Chỉ hãy vững lòng bền chí, và cẩn thận làm theo hết thủy luật pháp mà Môi-se, tôi tớ Ta, đã truyền cho ngươi; chớ xây qua bên hữu hoặc bên tả, để hễ ngươi đi đâu cũng đều được thạnh vượng. Quyển sách luật pháp này chớ xa miệng ngươi, hãy suy gẫm ngày và đêm, hầu cho cẩn thận làm theo mọi điều đã chép ở trong; vì như vậy ngươi mới được may mắn trong con đường mình, và mới được phước. Ta há không có phán dặn ngươi sao? Hãy vững lòng bền chí, chớ run sợ, chớ kinh khủng; vì Giê-hô-va Đức Chúa Trời ngươi vẫn ở cùng ngươi trong mọi nơi ngươi đi.

Chúng ta suy gẫm tiếp tới chữ **giò** - **legs**^{H3767} của con chiên đực không tỳ vết mà mỗi người dân Y-sơ-ra-ên phải ăn trong Lễ vượt qua của Đức Giê-hô-va.

Chữ **giò** - **legs**^{H3767} đó là chữ **כַּרְס** - **kara'**, số 3767 ra từ chữ **כַּרְס** - **Kara**, số 3766 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *chân, cẳng, để uốn cong, để quỳ chân xuống trong sự nghỉ ngơi, để quỳ xuống trong sự tôn kính, để cúi đầu xuống, làm cho chìm xuống, sự khuất phục, làm cho hạ mình xuống*;

Trong hết thủy các loại thực phẩm của loài người, đều có các chất dinh dưỡng khác nhau, có tác dụng bổ sung năng lượng và nuôi dưỡng thân thể của những người nào sẽ ăn (tiếp nhận) các chất đó, cùng ban năng lượng để giúp cho toàn thân thể của người ấy hoạt động bền bỉ, hoặc là chữa lành thân thể đó thể nào, thì Luật pháp mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã ban cho loài người chúng ta cũng tỏ ra quyền phép để mang lại sự giải cứu, giải phóng, giải thoát, chữa lành, duy trì sự sống và làm cho linh hồn người ta được vững mạnh thể đó.

Ê-sai 55:8-13: Đức Giê-hô-va phán: Ý tưởng Ta chẳng phải ý tưởng các ngươi, đường lối các ngươi chẳng phải đường lối Ta. Vì các tầng trời cao hơn đất bao nhiêu, thì đường lối Ta cao hơn đường lối các ngươi, ý tưởng Ta cao hơn ý tưởng các ngươi cũng bấy nhiêu. Vả, như mưa và tuyết xuống từ trên trời và không trở lại nữa, mà đượm nhuần đất đai, làm cho sanh ra và kết nụ, đặng có giống cho kẻ gieo, có bánh cho kẻ ăn, thì Lời nói của Ta cũng vậy, đã ra từ miệng Ta, thì chẳng trở về luống nhưng, mà chắc sẽ làm trọn điều Ta muốn, thuận lợi công việc Ta đã sai khiến nó. Vì các ngươi sẽ đi ra vui vẻ, được đưa đi trong sự bình an. Trước mặt các ngươi, núi và đồi sẽ trở tiếng ca hát, mọi cây cối ngoài đồng sẽ vỗ tay. Cây tùng sẽ mọc lên thay cho bụi gai, và cây sim sẽ lớn lên thay cho gai gộc; điều đó sẽ làm cho biết Danh Đức Giê-hô-va, và là một dấu đời đời không hề tuyệt diệt.

Danh Đức Chúa Jêsus Christ - Con một của Đức Chúa Trời được xưng là Lời Đức Chúa Trời. Lời của Đức Chúa Trời đại diện Đức Chúa Trời ở trước mặt các thiên sứ của Ngài và loài người, là loài được tạo nên bằng hơi thở ra từ miệng của Đức Chúa Trời và được nên theo ảnh tượng của Đức Chúa Trời, nghĩa là sự công bình và sự thánh sạch của Lễ thật.

Bất cứ khi nào các mạng lệnh cùng các điều răn của Đức Chúa Trời, là những sự đã chép trong cuốn sách Luật pháp của Đức Chúa Trời (Danh Đức Chúa Jêsus Christ) được tôn cao, thì hết thủy mọi đầu gối trên trời, dưới đất, bên dưới đất, thủy đều quỳ xuống, và mọi lưỡi thủy đều xưng Jêsus Christ là Chúa, mà tôn vinh Đức Chúa Trời, là Đức Chúa Cha.

Đức Chúa Jêsus Christ đã phán về quyền phép này như sau: **Hiện bây giờ, có sự phán xét thế gian này, và hiện nay vua chúa của thế gian này phải bị xua đuổi. Còn Ta, khi Ta đã được treo lên khỏi đất, Ta sẽ kéo mọi người đến cùng Ta.** (Giăng 12:31-32)

Bản King James version chép câu 31 trên như sau: ³¹Now^{G3568} is the judgment^{G2920} of this^{G5127} world^{G2889}:
now^{G3568} shall the prince^{G758} of this^{G5127} world^{G2889} be cast^{G1544} out.

Căn cứ theo Lời Đức Chúa Trời đã chép, thì khi Giê-hô-Va Đức Chúa Trời đã trao hai bảng đá chép mười điều răn, tức Giao-ước của Đức Giê-hô-Va cho Môi-se, thì Môi-se đã công bố cho dân Y-sơ-ra-ên biết rằng: “Ngày nay, ta bắt trời và đất làm chứng cho các người rằng ta đã đặt trước mặt người sự sống và sự chết, sự phước lành và sự rửa sả. Vậy, hãy chọn sự sống, hầu cho người và dòng dõi người được sống, thương mến Giê-hô-va Đức Chúa Trời người, vâng theo tiếng phán Ngài, và trung thành với Ngài; vì Ngài là sự sống người và làm cho người được sống lâu, đặng người ở trên đất mà Đức Giê-hô-va đã thề ban cho các tổ phụ người, là Áp-ra-ham, Y-sác, và Gia-cốp.” (Phục truyền luật lệ ký 30:19-20).

Như vậy, hết thấy các thiên sứ của Giê-hô-Va Đức Chúa Trời được sai xuống thế gian này để thi hành bất kỳ một công việc nào, cùng quyền lực của ma quỷ, đều phải làm chứng về sự Giê-hô-Va Đức Chúa Trời đã ban Luật pháp của Ngài cho dân Y-sơ-ra-ên và các thế lực mà Đức Giê-hô-Va đã chỉ định sự làm chứng đó cũng phải vâng phục các mạng lệnh cùng các điều răn của Đức Chúa Trời. Chính ma quỷ cũng phải vâng phục Luật pháp văn tự mà Giê-hô-Va Đức Chúa Trời đã ban cho loài người (qua dân Y-sơ-ra-ên).

Đức Chúa Jêsus Christ đã biết rõ mưu chước của quỷ Sa-tan sẽ lừa dối loài người và chính nó đã lừa dối các thầy tế lễ trong dân Y-sơ-ra-ên và đặt mưu kế giết Đức Chúa Jêsus Christ vào trong lòng của Giu-đa Ích-ca-ri-ốt, cùng trong lòng của các thầy thông giáo và các thầy tế lễ cả của thành Giê-ru-sa-lem, để giết Ngài, nên Đức Chúa Jêsus Christ đã phán với các môn đồ của Ngài về sự phán xét Sa-tan, được gọi là **vua chúa của thế gian này phải bị xua đuổi**.

Chữ **phải bị xua đuổi - be cast**^{G1544} **out** chép trong Giăng 12 câu 31 trên, đó là chữ ἐκβάλλω - ekballo, số 1544 của tiếng Hy-lạp, có nghĩa là: *bị đuổi ra khỏi, bị trục xuất khỏi, bị ném ra khỏi, bị nhổ ra khỏi nơi ẩn núp, bị đâm, bị chích, bị giày đập*;

Lời Đức Chúa Jêsus Christ đã phán đó phải được ứng nghiệm như Đức Giê-hô-Va đã phán xét Sa-tan:

Ê-xê-chi-ên 28:6-10: **Vậy nên, Chúa Giê-hô-va phán như vậy: Vì lòng người tự cao lên bằng lòng Đức Chúa Trời, cho nên, này, Ta sẽ khiến những người ngoại quốc hung bạo hơn hết trong các dân, nổi dậy nghịch cùng người; chúng nó sẽ rút gươm nghịch cùng sự khôn sáng hoa mỹ người, và làm ô uế sự vinh hiển người. Chúng nó sẽ xô người xuống hầm hố và người sẽ chết trong lòng biển, như người bị giết. Trước mặt kẻ giết người, người còn dám nói rằng: Ta là Đức Chúa Trời chăng? Khi ấy người ở trong tay của kẻ làm người bị thương, thì người là loài người, chẳng phải là Đức Chúa Trời. Người sẽ chết bởi tay người ngoại quốc như những kẻ chưa chịu cắt bì. Chúa Giê-hô-va phán rằng: Ấy chính Ta đã nói như vậy.**

Chữ **người ngoại quốc - strangers**^{H2114} chép trong câu 7 và câu 10 trên, đó là chữ זָר - zuwr, số 2114 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *khách lạ, người xa lạ không quen biết, người nước khác*;

Chữ **hung bạo - the terrible**^{H6184} chép trong câu 7 trên, đó là chữ אַרְיָטִים - ariyts, số 6184 ra từ chữ אָרַץ - arats, số 6206 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *gây nổi kinh sợ, khiến bị khùng bố, gây khiếp đảm, gây kinh hoàng; khiến run sợ, chiếm ưu thế, làm cho đứt gãy, làm cho bị bẻ gãy, khiến cho bị đàn áp*;

Người ngoại quốc hung bạo mà Giê-hô-Va Đức Chúa Trời đã phán đây, là nói về các tội tở của Đức Chúa Jêsus Christ, sẽ nhận Danh của Đức Chúa Jêsus Christ mà đuổi ma quỷ ra khỏi những người đã bị chúng ám và các tội tở của Đức Chúa Jêsus Christ sẽ giày đập ma quỷ dưới chân mình, như Lời Chúa đã chép:

Lu-ca 10:1-20: **Kế đó, Chúa chọn bảy mươi môn đồ khác, sai từng đôi đi trước Ngài, đến các thành các chỗ mà chính Ngài sẽ đi. Ngài phán cùng môn đồ rằng: Mùa gặt thì trủng, song con gặt thì ít. Vậy, hãy xin Chủ mùa gặt sai con gặt đến trong mùa của mình. Hãy đi; này, Ta sai các người đi, khác nào như chiên con ở giữa bầy muông sói. Đừng đem túi, bao, giày, và đừng chào ai dọc đường. Hễ các người vào nhà nào, trước hết hãy nói rằng: Cầu sự bình an cho nhà này! Nếu nhà đó có người nào đáng được bình an, sự bình an của các người sẽ giáng cho họ; bằng không, sẽ trở về các người. Hãy ở nhà đó, ăn uống đồ người ta sẽ cho các người, vì người làm công đáng được tiền lương mình. Đừng đi nhà này sang nhà khác. Hễ các người vào thành nào, mà người ta tiếp rước, hãy ăn đồ họ sẽ dọn cho. Hãy chữa kẻ bệnh ở đó, và nói với họ rằng: Nước Đức Chúa Trời đến gần các người. Song hễ các người vào thành nào, họ không tiếp rước, hãy đi ra ngoài chợ, mà nói rằng: Đối với các người, chúng ta cũng phủ bụi của thành**

các người đã dính chân chúng ta; nhưng phải biết nước Đức Chúa Trời đã đến gần các người rồi. Ta phán cùng các người, đến ngày cuối cùng, thành Sô-đôm sẽ chịu nhẹ hơn thành này. Khốn cho mày, thành Cô-ra-xin! Khốn cho mày, thành Bết-sai-đa! Vì nếu các phép lạ đã làm giữa bay, đem làm trong thành Ty-rơ và thành Si-đôn, thì hai thành ấy đã mặc áo gai và đội tro mà ăn năn từ lâu rồi. Vậy, đến ngày phán xét, thành Ty-rơ và thành Si-đôn sẽ chịu nhẹ hơn bay. Còn mày, thành Ca-bê-na-um, mày sẽ được nhắc lên tận trời sao? Không, sẽ bị hạ xuống tới dưới Âm phủ! Ai nghe các người, ấy là nghe Ta; ai bỏ các người, ấy là bỏ Ta; còn ai bỏ Ta, ấy là bỏ Đấng đã sai Ta. Bảy mươi môn đồ trở về cách vui vẻ, thưa rằng: Lạy Chúa, vì Danh Chúa, các quỷ cũng phục chúng tôi. Đức Chúa Jê-sus bèn phán rằng: Ta đã thấy quỷ Sa-tan từ trời sa xuống như chớp. Nay, Ta đã ban quyền cho các người giày đạp rắn, bò cạp, và mọi quyền của kẻ nghịch dưới chân; không gì làm hại các người được. Dầu vậy, chớ mừng vì các quỷ phục các người; nhưng hãy mừng vì tên các người đã ghi trên thiên đàng.

Trở lại với ý nghĩa của chữ **giò**, tức là cẳng chân, hoặc của loài người, hoặc của loài thú, có chức năng di chuyển, hoạt động. Nhưng đối với loài người chúng ta ở trước mặt Đức Chúa Trời, được Lời Chúa gọi là chiên của Đức Chúa Trời, là chiên do tay Ngài điều dắt, thì giò của chiên thuộc linh này là nói ý muốn của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời và cũng là ý của Đấng Christ, được tỏ ra qua các Lời tiên tri, các Lời của sự Giao-ước, các Lời hứa của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời cũng như của Đức Chúa Jê-sus Christ đối với những người nào yêu mến Ngài và kính sợ Danh Ngài.

1 Cô-rinh-tô 2:12-16: Về phần chúng ta, chúng ta chẳng nhận lấy thần thế gian, nhưng đã nhận lấy Thánh Linh từ Đức Chúa Trời đến, hầu được hiểu biết những ơn mà chúng ta nhận lãnh bởi Đức Chúa Trời; chúng ta nói về ơn đó, không cậy lời nói mà sự khôn ngoan của loài người đã dạy dỗ, song cậy sự khôn ngoan mà Đức Thánh Linh đã dạy, dùng tiếng thiêng liêng để giải bày sự thiêng liêng. Vả, người có tánh xác thịt không nhận được những sự thuộc về Thánh Linh của Đức Chúa Trời; bởi chưng người đó coi sự ấy như là sự đồ dại, và không có thể hiểu được, vì phải xem xét cách thiêng liêng. Nhưng người có tánh thiêng liêng xử đoán mọi sự, và chính mình không bị ai xử đoán. Vì ai đã biết ý Chúa, đặng dạy dỗ Ngài? Nhưng phần chúng ta, thì có ý của Đấng Christ (*But we have the mind of Christ*).

Khi Luật pháp của Đức Chúa Trời được tôn cao cách trọn vẹn, đầy đủ, thì Thần của Đức Giê-Hô-Va sẽ hành động nơi lòng, nơi tâm trí và linh hồn những người nào được nghe các Lời của Đức Chúa Trời và chính Ngài, là Đức Thánh-Linh sẽ ghi tạc Lời Đức Chúa Trời vào trong lòng và trong trí của người ta và quyền phép của Lời Đức Chúa Trời sẽ khiến ngọn đèn của Đức Giê-Hô-Va nơi người nào đã tiếp nhận và làm theo Lời Đức Chúa Trời (sự ăn thịt chiên con đực không tỳ vết chi đó là bóng), bấy giờ sự kính sợ Đức Giê-Hô-Va trong linh hồn người đó được phục hồi, khiến người ấy bị bắt phục, phải quy phục Luật pháp của Đức Chúa Trời.

Rô-ma 7:14-25: Vả, chúng ta biết luật pháp là thiêng liêng; nhưng tôi là tánh xác thịt đã bị bán cho tội lỗi. Vì tôi không hiểu điều mình làm: tôi chẳng làm điều mình muốn, nhưng làm điều mình ghét. Song nếu tôi làm điều mình chẳng muốn, thì bởi đó nhận biết luật pháp là tốt lành. Bấy giờ chẳng phải tôi làm điều đó nữa, nhưng ấy là tội lỗi ở trong tôi. Vả, tôi biết điều lành chẳng ở trong tôi đâu, nghĩa là trong xác thịt tôi, bởi tôi có ý muốn làm điều lành, nhưng không có quyền làm trọn; vì tôi không làm điều lành mình muốn, nhưng làm điều dữ mình không muốn. Ví bằng tôi làm điều mình không muốn, ấy chẳng phải là tôi làm điều đó nữa, nhưng là tội lỗi ở trong tôi vậy. Vậy tôi thấy có luật này trong tôi: khi tôi muốn làm điều lành, thì điều dữ dính dấp theo tôi. Vì theo người bề trong, tôi vẫn lấy luật pháp Đức Chúa Trời làm đẹp lòng; nhưng tôi cảm biết trong chi thể mình có một luật khác giao chiến với luật trong trí mình, bắt mình phải làm phu tù cho luật của tội lỗi, tức là luật ở trong chi thể tôi vậy. Khốn nạn cho tôi! Ai sẽ cứu tôi thoát khỏi thân thể hay chết này? Cảm tạ Đức Chúa Trời, nhờ Đức Chúa Jê-sus Christ, là Chúa chúng ta! Như vậy, thì chính mình tôi lấy trí khôn phục luật pháp của Đức Chúa Trời, nhưng lấy xác thịt phục luật pháp của tội lỗi.

Bây giờ chúng ta cùng đến với ý nghĩa của chữ **bộ lòng** - the purtenance^{H7130} chép trong Xuất Ê-díp-tô Ký 12 câu 9 trên, đó là chữ **קֶרֶב** - qereb, số 7130 ra từ chữ **קָרַב** - qarab, số 7126 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: ở giữa, bên trong thân thể, cơ phận bên trong thân thể, cảm nhận của thân thể, nơi của sự cảm xúc cảm giác và suy nghĩ, khả năng của sự suy nghĩ và sự cảm động; để đến gần, sự lại gần, sự kéo đến gần để vào bên trong, khiến cho đến gần, sự trả giá, sự dâng hiến;

Bên trong thân thể của các con sinh vật, cũng như con người, đều có các cơ quan được gọi là “**nội tạng**”,

tức là **bộ lòng**, để vận hành mọi sự thuộc về sự sống của thân thể đó. Bên trong Lời Đức Chúa Trời có sự sống và sự sống là sự sáng của loài người, mà sự sáng đó là Lẽ thật, là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời, cũng được gọi là Luật pháp của Thánh-Linh sự sống.

Chỉ khi nào linh hồn của người tin Chúa được nuôi dưỡng bằng Lẽ thật, là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời, là ý nghĩa của chữ **ăn - eat**^{H398} chép trong Xuất Ê-díp-tô Ký 12 câu 8 và câu 9 trên, đó là chữ **אכל** - 'akal, số 398 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **ăn, nuốt, thiêu đốt, tiêu thụ, sử dụng**, đó là bóng về việc người tin Chúa phải được nghe nghe Lời Đức Chúa Trời, cả Luật pháp văn tự và Luật pháp của Thánh-Linh sự sống, thì bấy giờ đức tin của người ấy mới được thành lập và kể từ đó, trong mọi hoàn cảnh mà người ấy phải đối diện với, thì linh hồn của người đó sẽ hành động quản trị xác thịt mình sống theo Lời Đức Chúa Trời.

Rô-ma 8:1-16: Cho nên hiện nay chẳng còn có sự đoán phạt nào cho những kẻ ở trong Đức Chúa Jêsus Christ; vì luật pháp của Thánh Linh sự sống đã nhờ Đức Chúa Jêsus Christ buông tha tôi khỏi luật pháp của sự tội và sự chết. Vì điều chi luật pháp không làm nổi, tại xác thịt làm cho luật pháp ra yếu đuối, thì Đức Chúa Trời đã làm rồi: Ngài đã vì cơ tội lỗi sai chính Con mình lấy xác thịt giống như xác thịt tội lỗi chúng ta, và đã đoán phạt tội lỗi trong xác thịt, hầu cho sự công bình mà luật pháp buộc phải làm được trọn trong chúng ta, là kẻ chẳng noi theo xác thịt, nhưng noi theo Thánh Linh. Thật thế, kẻ sống theo xác thịt thì chăm những sự thuộc về xác thịt; còn kẻ sống theo Thánh Linh thì chăm những sự thuộc về Thánh Linh. Và, chăm về xác thịt sanh ra sự chết, còn chăm về Thánh Linh sanh ra sự sống và bình an; vì sự chăm về xác thịt nghịch với Đức Chúa Trời, bởi nó không phục dưới luật pháp Đức Chúa Trời, lại cũng không thể phục được. Và, những kẻ sống theo xác thịt, thì không thể đẹp lòng Đức Chúa Trời. Về phần anh em, nếu thật quả Thánh Linh Đức Chúa Trời ở trong mình, thì không sống theo xác thịt dẫu, nhưng theo Thánh Linh; song nếu ai không có Thánh Linh của Đấng Christ, thì người ấy chẳng thuộc về Ngài. Vậy nếu Đấng Christ ở trong anh em, thì thân thể chết nhân cơ tội lỗi, mà thân linh sống nhân cơ sự công bình. Lại nếu Thánh Linh của Đấng làm cho Đức Chúa Jêsus sống lại từ trong kẻ chết ở trong anh em, thì Đấng làm cho Đức Chúa Jêsus Christ sống lại từ trong kẻ chết cũng sẽ nhờ Thánh Linh Ngài ở trong anh em mà khiến thân thể hay chết của anh em lại sống. Vậy, hỡi anh em, chúng ta chẳng mắc nợ xác thịt dẫu, đừng sống theo xác thịt. Thật thế, nếu anh em sống theo xác thịt thì phải chết; song nếu nhờ Thánh Linh, làm cho chết các việc của thân thể, thì anh em sẽ sống. Vì hết thảy kẻ nào được Thánh Linh của Đức Chúa Trời dắt dẫn, đều là con của Đức Chúa Trời. Thật anh em đã chẳng nhận lấy thần trí của tôi mọi đặng còn ở trong sự sợ hãi; nhưng đã nhận lấy thần trí của sự làm con nuôi, và nhờ đó chúng ta kêu rằng: A-ba! Cha! Chính Đức Thánh Linh làm chứng cho lòng chúng ta rằng chúng ta là con cái Đức Chúa Trời.

Câu 2 trên có chép rằng: **vì luật pháp của Thánh Linh sự sống đã nhờ Đức Chúa Jêsus Christ buông tha tôi khỏi luật pháp của sự tội và sự chết.** Bản King James version chép: **^{G3551}For the law ^{G4151}of the Spirit ^{G2222}of life ^{G5547}in Christ ^{G2424}Jesus ^{G1659}hath made ^{G1659}me free ^{G3551}from the law ^{G266}of sin ^{G2288}and death**.

Sự **buông tha** được chép trong câu 2 trên, không có nghĩa là người ta không cần Luật pháp nữa, mà là sự **linh hồn của người tin Chúa, còn được gọi là ngọn đèn của Đức Giê-Hô-Va**, nhờ sự được nhận biết Lẽ thật, được gọi là Luật pháp của Thánh-Linh sự sống mà nhận được sự sáng thật của Đức Chúa Trời thấp sáng, mà nhận lãnh quyền phép của Đức Thánh-Linh để quản trị thân thể xác thịt mình sống theo Luật pháp văn tự, còn được gọi là luật pháp của sự tội và sự chết, vì Luật pháp văn tự chỉ cho người ta biết tội lỗi và biết sự báo trả của Luật pháp này đối với thân thể xác thịt nào phạm tội, nghĩa là sự vi phạm Luật pháp được chép thành văn tự trong Kinh-Thánh, biết **tiền công của tội lỗi là sự chết** (Rô-ma 6:23).

Chữ **tôi - me** được chép trong câu 2 trên là nói về linh hồn (của sứ đồ Phao-lô), chứ không nói về thân thể xác thịt, vì thân thể xác thịt của loài người không nhận biết Đức Chúa Trời và không thể phục Luật pháp được, vì kể từ khi A-đam (người đầu tiên được tạo nên trên đất này) phạm tội ăn trái của cây biết điều thiện và điều ác, thì thân thể xác thịt bằng bụi đất, cùng muôn vật bởi đất mà ra, đều bị rửa sả. Dẫu vậy, trong bất kỳ hoàn cảnh nào, thời gian nào, ở đâu và thời đại nào, thì Luật pháp của Đức Chúa Trời sẽ không áp đặt với thân thể xác thịt, nhưng trên linh hồn của loài người, vì thân thể xác thịt của loài người được Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời tạo nên để làm đồ dùng về sự công bình, nghĩa là phục vụ theo ý muốn của A-đam (linh hồn). Vì thế cho nên Luật pháp của Đức Chúa Trời sẽ cai trị trên linh hồn của mỗi người và linh hồn của mỗi người phải chịu trách nhiệm về mọi sự mà thân thể xác thịt của người ấy làm ra, nói ra ở trước mặt Đức Chúa Trời.

Khi linh hồn của người tin Chúa trở dậy quản trị thân thể xác thịt mình sống theo Luật pháp mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã ban cho loài người qua Môi-se, cùng vâng phục các mạng lệnh mà Đức Giê-Hô-Va đã dùng các đấng tiên tri của Ngài mà phán dạy, cùng các mạng lệnh mà Đức Chúa Jêsus Christ đã phán dạy, thì thân thể xác thịt của người ấy sẽ không phạm tội, nghĩa là không vi phạm Luật pháp văn tự (còn được gọi là luật pháp của sự tội và sự chết), thì đó là linh hồn người ấy (là chữ **tôi-me** chép trong Rô-ma 8 câu 2) không bị Luật pháp văn tự trừng phạt hay là cai trị.

Chúng ta đang suy gẫm ý nghĩa của việc dân Y-sơ-ra-ên (người tin Chúa) phải quay toàn bộ thân thể con chiên con đực không tỳ vết trên lửa, cả đầu, giò với bộ lòng, nghĩa là môi miệng của người tin Chúa phải công bố Lời của Đức Chúa Trời cách trọn vẹn, tức là cuốn sách Luật pháp của Đức Chúa Trời, được gọi là năm sách của Môi-se, cùng các mạng lệnh và các điều răn được chép trong sách Luật pháp đó và đặc biệt là bộ lòng của con chiên con đực này, là nói về Lẽ thật, là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời.

Chữ **bộ lòng - the purtenance**^{H7130} chép trong Xuất Ê-díp-tô Ký 12 câu 9 trên, đó là chữ **קֶרֶב**- **qereb**, số 7130 ra từ chữ **קָרַב**- **qarab**, số 7126 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *ở giữa, bên trong thân thể, cơ phận bên trong thân thể, cảm nhận của thân thể, nơi của sự cảm xúc cảm giác và suy nghĩ, khả năng của sự suy nghĩ và sự cảm động; để đến gần, sự lại gần, sự kéo đến gần để vào bên trong, khiến cho đến gần, sự trả giá, sự dâng hiến;*

Lẽ thật được gọi là Luật pháp của Thánh-Linh sự sống, là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời, là những sự vốn có bên trong Luật pháp văn tự mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã ban cho loài người, nhưng người ta không thể tự biết được, vì những sự đó thuộc về Đức Thánh-Linh, là Thần Lẽ thật.

Chúng ta phải luôn nhớ rằng, Lời của Đức Chúa Trời luôn là thần linh và sự sống, vì thế cho nên trong cuộc sống theo Chúa, chúng ta phải luôn có sự giải nghĩa từ văn tự sang lẽ thật, nghĩa là khi tôi tớ của Đức Chúa Jêsus Christ rao giảng Tin-Lành của Nước Đức Chúa Trời, thì người ấy phải rao giảng Lời văn tự cùng với sự giải nghĩa của các Lời của Đức Chúa Trời được chép thành văn tự đó cho dân sự của Đức Chúa Trời hiểu được ý nghĩa của Lẽ thật, cũng như hằng ngày chúng ta phải chế biến các loại thực phẩm và phải nấu chín các thực phẩm nấu chín, thì chúng ta mới ăn được và hưởng được các chất dinh dưỡng để duy trì sự sống mình vậy.

Chúng ta hãy xem tác dụng của việc rao giảng Tin-Lành quyền phép của Nước Đức Chúa Trời:

Rô-ma 7:24-25: Khốn nạn cho tôi! Ai sẽ cứu tôi thoát khỏi thân thể hay chết này? Cảm tạ Đức Chúa Trời, nhờ Đức Chúa Jêsus Christ, là Chúa chúng ta! Như vậy, thì chính mình tôi lấy trí khôn phục luật pháp của Đức Chúa Trời, nhưng lấy xác thịt phục luật pháp của tội lỗi.

Thông qua giá cứu chuộc của Đức Chúa Jêsus Christ và sự bảo lãnh của Đức Chúa Jêsus Christ mà các tôi tớ của Đức Chúa Jêsus Christ được nhận những sự ban cho của Đức Thánh-Linh, để nhờ quyền phép của Lẽ thật và của Đức Thánh-Linh mà linh hồn của họ được tái sinh và được Đức Thánh-Linh dắt dẫn vào trong các Luật pháp của Lời Đức Chúa Trời, khiến cho linh hồn họ được sự sáng thật của Đức Chúa Trời chiếu vào mà được nhận biết Lẽ thật và được nuôi dưỡng bằng bánh và nước hằng sống của Đức Chúa Trời, như Đức Chúa Jêsus đã phán: **“Ta là bánh hằng sống từ trên trời xuống; nếu ai ăn bánh ấy, thì sẽ sống vô cùng; và bánh mà Ta sẽ ban cho vì sự sống của thế gian tức là thịt Ta.”** (Giăng 6:51) và: **“Kẻ nào tin Ta thì sông nước hằng sống sẽ chảy từ trong lòng mình, y như Kinh Thánh đã chép vậy. Ngài phán điều đó chỉ về Đức Thánh Linh mà người nào tin Ngài sẽ nhận lấy; bởi bấy giờ Đức Thánh Linh chưa ban xuống, vì Đức Chúa Jêsus chưa được vinh hiển.”** (Giăng 7:38-39).

Chúng ta tiếp tục suy gẫm về sự Đức Giê-Hô-Va định nghĩa Lẽ vượt qua của Đức Giê-hô-va.

Xuất Ê-díp-tô Ký 12:8-9: Đêm ấy họ sẽ ăn thịt chiên quay với bánh không men và rau đắng. Chớ ăn thịt nửa chín nửa sống hay là luộc trong nước, nhưng phải quay trên lửa cả và đầu, giò, với bộ lòng.

Bản King James version chép: ⁸And they shall eat^{H398} the flesh^{H1320} in that night^{H3915}, roast^{H6748} with fire^{H784}, and unleavened^{H4682} bread; and with bitter^{H4844} herbs they shall eat^{H398} it. ⁹Eat^{H398} not of it raw^{H4995}, nor sodden^{H1310} at all with water^{H4325}, but roast^{H6748} with fire^{H784}; his head^{H7218} with his legs^{H3767}, and with the purtenance^{H7130} thereof.

Chữ **sống (chưa chín) - raw**^{H4995} chép trong câu 9 trên, đó là chữ **רָאָה**- **na'**, số 4995 ra từ chữ **רָאָה**- **nuw**, số 5106 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *sống sượng, chưa nấu chín; thô lỗ, xù xì, chói tai, gai mắt, thô bạo, cục cằn; gây cản trở, không giải được, sự hạn chế, sự chống lại, làm cho mất tác dụng, làm cho thất bại, gây ác cảm, phản bác, không thừa nhận, cự tuyệt, không cho phép, làm chán nản, làm ngã lòng, làm mất hiệu lực;*

Chữ **chín** - **sodden**^{H1310} chép trong câu 9 trên, đó là chữ **בַּשָּׂל** - **bashal**, số 1310 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **làm cho sôi (nước), được nấu chín, được nướng chín, làm cho chín (đồ ăn);**

Lời Đức Chúa Trời chép trong Kinh-Thánh là lời văn tự, là con đường dẫn người ta đến với Đấng Christ, nhưng các Lời văn tự đó làm chứng về Đấng Christ, là Đấng cứu chuộc loài người bằng quyền phép của Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời, mà các Lời văn tự trong Kinh-Thánh làm chứng cho Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời, là Luật pháp của Thánh-Linh sự sống dành cho linh hồn loài người. Nhưng tự linh hồn loài người đã vì cố tội lỗi của A-đam, là người trước nhất được tạo nên trên đất này, mà phải ngồi trong bóng của sự chết. Dù linh hồn người ta vẫn có thể nghe được các Lời được rao giảng bởi các tông đồ thánh của Đức Chúa Jêsus Christ, nhưng các linh hồn đó không được sở hữu các Lời đó, cho đến khi chính linh hồn người ta phải trở dậy hành động bất thân thể xác thịt phải vâng phục Luật pháp văn tự mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã ban cho loài người (qua dân Y-sơ-ra-ên). Vì tội lỗi gây ra bởi thân thể xác thịt, nhưng linh hồn của người ta phải chịu trách nhiệm cho các hành vi phạm tội đó, vì linh hồn là chủ nhà, còn thân thể xác thịt của người ấy được Lời Chúa gọi là nhà tạm của loài người.

Khi xưa, Đức Giê-Hô-Va đã cảnh cáo Ca-in về tội lỗi (công việc của ma quỷ) đã đặt vào trong lòng của Ca-in, khiến Ca-in giận em mình, là A-bên: **“Đức Giê-hô-va phán hỏi Ca-in rằng: Cố sao ngươi giận, và cố sao nét mặt ngươi găm xuống? Nếu ngươi làm lành, há chẳng ngược mặt lên sao? Còn như chẳng làm lành, thì tội lỗi rình đợi trước cửa, thêm ngươi lăm; nhưng ngươi phải quản trị nó.”** (Sáng thế ký 4:6-7)

Nhưng Ca-in đã không vâng theo tiếng phán của Đức Giê-Hô-Va, mà nghe theo sự lừa dối của ma quỷ (kẻ phạm tội từ lúc ban đầu), mà giết em mình, là A-bên.

Lời Đức Chúa Trời chép thành văn tự trong Kinh-Thánh được ví là hạt lúa mì vậy, là hạt giống không hề hư nát, là hạt giống được dùng để gieo trồng làm lương thực nuôi sống loài người. Nhưng khi người ta đã thu hoạch mùa gặt rồi, thì để các hạt giống đó trở thành bánh nuôi sống mình, thì người ta phải chế biến nó. Tức là phải loại bỏ vỏ trấu của hạt, rồi xay hạt đã lột vỏ trấu đó thành bột để làm bánh và người ta phải nướng bánh đó trên lửa cho đến khi bánh đó chín, thì người ta mới ăn bánh đó thế nào, thì đối với Lời Đức Chúa Trời chép thành văn tự cũng vậy.

Các tông đồ của Đức Chúa Jêsus Christ là những người được ban cho Đức Thánh-Linh và linh hồn họ phải được tái sinh và họ được vào Nước Đức Chúa Trời, nghĩa là linh hồn họ được nghe tiếng của Đức Giê-Hô-Va (Đức Thánh-Linh) mỗi khi họ suy gẫm các mạng lệnh của Đức Chúa Trời chép Kinh-Thánh, để thi hành chức vụ mà Đức Thánh-Linh đã sai khiến. Qua sự dắt dẫn và sự tỏ ra của Đức Thánh-Linh mà các Lời của Đức Chúa Trời chép thành văn tự trong Kinh-Thánh đó sẽ được mở ra, như Đức Chúa Jêsus Christ đã phán với Phi-e-rơ và cùng là với hết thảy những người được chọn là môn đồ của Đức Chúa Jêsus Christ:

Ma-thi-ơ 16:18-19: Còn Ta, Ta bảo ngươi rằng: Ngươi là Phi-e-rơ, Ta sẽ lập Hội thánh Ta trên đá này, các cửa âm phủ chẳng thắng được hội đó. Ta sẽ giao chìa khóa nước thiên đàng cho ngươi; hễ điều gì mà ngươi buộc dưới đất, thì cũng sẽ buộc ở trên trời, và điều gì mà ngươi mở dưới đất, thì cũng sẽ được mở ở trên trời.

Chữ **đá này** mà Chúa Jêsus đã phán đó là nói về chính Ngài, là Lời Đức Chúa Trời, tức là Luật pháp văn tự, cùng Lễ thật, vì Lời Chúa có chép rằng: **“Trong Ngài có sự sống, sự sống là sự sáng của loài người. Sự sáng soi trong tối tăm, tối tăm chẳng hề nhận lấy sự sáng.”** (Giăng 1:4-5)

Chìa khoá Nước Thiên đàng (Nước Đức Chúa Trời) đó là Giao-ước mà Đức Chúa Jêsus Christ đã lập với hết thảy những người đã được Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời, là Đức Chúa Cha chỉ định và giao phó cho Đức Chúa Jêsus Christ, để làm tông đồ của Đức Chúa Jêsus Christ. Hết thảy những người đã được Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời chỉ định vào chức vụ hầu việc Đức Chúa Jêsus Christ, khi thi hành chức vụ trên đất này, đều được Đức Thánh-Linh ở cùng và chính Đức Thánh-Linh sẽ cùng làm việc với các tông đồ của Ngài. Chính Đức Thánh-Linh sẽ tỏ cho các tông đồ của biết Lễ thật, là những sự mầu nhiệm, là những sự sâu nhiệm giấu bên trong Luật pháp văn tự đã chép trong Kinh-Thánh.

Khi các tông đồ của Đức Chúa Jêsus Christ rao giảng Tin-Lành quyền phép của Nước Đức Chúa Trời, thì bài giảng đó đã được nấu chín bằng quyền phép của lễ thật và của Đức Thánh-Linh, chứ không phải là lời của loài người xác thịt.

Chúng ta hãy xem Lời Chúa đã chép gì về lễ thật này, đã xảy ra trong đời của tiên tri Ê-li-sê.

2 Các vua 4:38-41: Ê-li-sê trở về Ghinh-ganh. Và, trong xứ có đói kém. Các môn đồ của những tiên

triều ngồi trước mặt người. Người biểu kẻ tội tớ mình rằng: **Hãy bắc cái nồi lớn, nấu canh cho các môn đồ của những tiên tri. Một người trong bọn họ đi ra ngoài đồng đặng hái rau, thấy một dây rừng leo, bèn hái những dưa dại, bọc dây vạt áo tới mình. Khi người trở về, xắt ra từng miếng, bỏ trong nồi nấu canh, chẳng biết nó là thứ gì. Người ta múc cho các người ăn; nhưng vừa khi họ ném canh, thì la lên rằng: Hỡi người của Đức Chúa Trời, sự chết ở trong nồi này! Họ ăn canh ấy không đặng. Ê-li-sê nói: Thế thì, hãy đem bột lại. Người bỏ bột trong nồi, và biểu rằng: Hãy múc cho các người ăn. Vậy, trong canh chẳng còn độc gì nữa.**

Đây là sự thật đã xảy ra, nhưng là sự tri thức của Đức Giê-hô-va báo trước về thời kỳ sau rốt này, vì Ê-li-sê là hậu duệ của tiên tri Ê-li, mà tiên tri Ê-li là bóng về chức vụ của Đức Chúa Jê-sus Christ, còn Ê-li-sê là bóng về các tội tớ của Đức Chúa Jê-sus Christ trong thời kỳ sau rốt này. Kẻ tội tớ của tiên tri Ê-li-sê không phải là các học trò của các đấng tiên tri, mà chỉ là người hầu việc Ê-li-sê mà thôi.

Phần chính của sự kiện này là kẻ tội tớ của tiên tri Ê-li-se không biết thứ mình đã hái về đó là thứ gì, mà cứ hái mang về nấu dại rồi múc cho người ta ăn, đó là bóng về những người mang danh là người hầu việc Chúa, mà không phải là tội tớ thật của Đức Chúa Jê-sus Christ, mà là những người không bởi cửa mà nhảy vào chuồng chiên của Đức Chúa Jê-sus Christ trong thời kỳ sau rốt này, cậy tấm giấy chứng nhận do loài người tạo ra, mà không có sự hiểu biết về Lời của Đức Chúa Trời trong Kinh-Thánh. Họ học lỏm của nhau rồi tự chế thành bài giảng, rồi giảng ra mà không biết rằng họ đang làm cho Lời của Đức Chúa Trời ra sự nói dối, thật như Đức Giê-hô-va đã phán qua tiên tri Ê-sai vậy.

Ê-sai 59:1-8: *Này, tay Đức Giê-hô-va chẳng trở nên ngắn mà không cứu được; tai Ngài cũng chẳng nặng nề mà không nghe được đâu. Nhưng ấy là sự gian ác các người làm xa cách mình với Đức Chúa Trời; và tội lỗi các người đã che khuất mặt Ngài khỏi các người, đến nỗi Ngài không nghe các người nữa. Vì tay các người đã ô uế bởi máu, ngón tay các người đã ô uế bởi tội ác; môi các người nói dối, lưỡi các người làm bầm sự xấu xa. Trong các người chẳng có ai lấy lẽ công bình mà kêu rêu; chẳng có ai lấy điều chân thật mà đối nại. Hết thấy đều cậy sự hư không, nói lời dối trá, mưu mang điều ác và để ra tội trọng. Họ ấp trứng hổ mang và dệt màng nhện; ai ăn những trứng đó sẽ chết và nếu một cái trứng giập ra, sẽ nổ thành rắn lục. Những màng họ không dùng làm áo được, không thể mặc được hàng họ đã dệt ra; công việc họ là công việc đáng tội, tay họ làm những việc hung tàn. Chân họ chạy đến điều ác, nôn nả làm đổ máu vô tội; tư tưởng họ là tư tưởng gian tà, sự phá hại diệt vong là ở trên đường lối họ. Họ không biết đường bình an, trong đường họ đi không có sự công nghĩa. Họ tự làm những lối quanh queo: ai đi trong đó thì chẳng biết sự bình an!*

Đức Giê-hô-va đã cảnh cáo dân Y-sơ-ra-ên **Chớ ăn thịt nửa chín nửa sống hay là luộc trong nước**, Nửa chín nửa sống là nói về những người mạo danh là tội tớ của Đức Chúa Jê-sus Christ, nhưng không phải là tội tớ của Đức Chúa Jê-sus Christ, nên họ không có Thánh-Linh của Đấng Christ và họ không thể hiểu được ý nghĩa của Lời Đức Chúa Trời.

Còn chữ **nước - water**^{H4325} chép trong Xuất Ê-díp-tô Ký 12 câu 9 trên, đó là chữ **מַיִם - mayim**, số 4325 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **nước, các loại nước, nước gây nguy hiểm, gây bạo lực, gây sự quá khích, tính chất tạm thời, nước thải;**

Chữ **nước** đây là nói về những tư tưởng của những người mạo danh là tội tớ Chúa, nhưng thật là quân trộm cướp, bởi họ trèo vào chức vụ này từ nơi khác, chứ không bởi Đức Chúa Jê-sus Christ, Ngài là cửa của chiên.

Lời ra từ loại người này đã được tiên tri Ê-sai tỏ ra qua Ê-sai 59 câu 7: **Chân họ chạy đến điều ác, nôn nả làm đổ máu vô tội; tư tưởng họ là tư tưởng gian tà, sự phá hại diệt vong là ở trên đường lối họ.**

Người tin Chúa phải thật cẩn thận về linh hồn mình, vì sự người ta ngộ độc thức ăn có thể gây chết người thể nào, thì sự nghe phải những lời giả mạo Lời của Đức Chúa Trời sẽ khiến người ta hư mất linh hồn thể ấy.

Hãy cẩn thận về cách người ta nghe, vì không có người nào bảo lãnh được cho linh hồn người khác, vì thế cho nên mỗi người tin Chúa phải cầu xin Đức Thánh-Linh giúp đỡ mình và phải đọc thật kỹ Lời Đức Chúa Trời đã chép trong Kinh-Thánh, vì Lời của Đức Chúa Trời không bao giờ qua đi, nhưng còn mãi muôn đời.